ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 157

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 20.—	Ἑξάμ. δρ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» φρ. 30.—	» φρ. 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ πεζὰ 20 λεπτὰ ἡ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτὰ ἡ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΔΩΡΑ

Ἐπιμένετε νὰ προσφέρετε δῶρα. Γιατί; ἀφοῦ οἱ ἄλλοι καθόλου ἢ σπανίως σᾶς προσφέρουν; Ἐπὶ τέλους, αὐτὸ εἶνε δικός σας κοψαριασμός... Τοῦλάχιστον, νὰ μοῦ τὰ δίνατε ἐμένα!...

Τί σκοπεύετε νὰ προσφέρετε ἐφέτος; Ζαχαρωτά, βιβλία, μπιμπελό, ἄνθη; Παλαιαὶ μέθοδοι. Τὰ ζαχαρωτὰ λυώνουν, τὰ βιβλία πλήττουν, τὰ μπιμπελὸ σπάνουν, τὰ ἄνθη μαραίνονται, ἐκτὸς ὅταν εἶνε ψεύτικα, καὶ τότε μυρίζουν πάλι ψαρόκολλα καὶ πανὶ κολλαριστό.

Δῶρα ἀπὸ κεῖνα ποὺ λέγονται «χρήσιμα» εἶνε μπανάλ ἀλλὰ καὶ ἀπρόσιτα μὲ τὴν ἀκρίβεια τους.

Τὶ λοιπόν, ἀφοῦ ἐπιμένετε σώνει καὶ καλὰ νὰ προσφέρετε δῶρα;

Σᾶς ὁμολογῶ τὴν ἀπορίαν μου. Ἐπὶ τέλους, σκεφθῆτε οἱ ἴδιοι τὶ πρέπει νὰ προτιμήσετε. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἐν πρώτοις ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους θὰ προσφέρετε. Καὶ κατὰ δεύτερον λόγον, ἀπὸ τὴν οἰκονομικήν σας κατάστασιν. Πρὸ πάντων δὲ ἀπὸ τὸ γοῦστο σας. Προσπαθήσατε ν' ἀποκτήσετε γοῦστο. Δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο. Τὸ γοῦστο εἶναι μεταδοτικὸν ὅπως τὰ νοσήματα. Ὑπάρχει γοῦστο συνωμοσιοῦ, γοῦστο παριζιάνικο, γοῦστο ἀμεριανίκο, γοῦστο μοδιστρούλας, καὶ γοῦστο ἁπλούστατα, δηλαδὴ τὸ πραγματικὸ γοῦστο.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀποκτήσετε γοῦστο, ἡ ἐκλογή σας γίνεται εὐκολώτατα. Σᾶς τυλίγουν τὸ πρᾶγμα σ' ἕνα ὥμορφο χαρτί, σᾶς τὸ δένουν μ' ἕνα μεταξωτὸ σπαγγάκι, καὶ τὸ κουβαλᾶτε, κρεμασμένο ἀπὸ τὸ δάχτυλό σας, ἕως στὸ σπίτι τῆς κυρίας.

Κρούετε. Ἡ κ. μαριέρα ἀνοίγει τὴν πόρτα, ρίχνει τὰ μάτια στὸ δέμα καὶ χαμογελᾷ μὲ θαυμασμό. Σᾶς ἁπλόνει κοὶ αὐτὴ τὸ χέρι διακριτικά, γιατί ἂν εἴσθε γαλαντόμος στὴν κυρία, θὰ φτνῆτε βέβαια τέτοιος καὶ στὴν καμαριέρα.

Αὐτὸ σᾶς κοστίζει κάμποσα φράγκα. Ἀλλ' ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ προσφέρετε στὴν καμαριέρα καὶ ἕνα φιλί «ἂν προαιρεῖσθε».

Σᾶς εἰσάγει στὸ σαλόνι. Κάθεσθε, μὲ τὸ δῶρο πάντα κρεμασμένο ἀπὸ τὸ σκαγγάκι στὸ δάχτυλό σας. Περιμένετε. Καὶ περιμένοντας, συλλογίζεσθε ὅτι μὲ μιὰ μικρὴ θυσία ποὺ ἐκάμετε, θὰ κάμετε τοῦλάχιστον τόσην ἐπίδειξιν...

Ἡ κυρία εἰσέρχεται. Διέκρινε εὐθὺς τὸ μικρό της δέμα, ἀλλὰ κρύβνεται ὅτι δὲν τὸ εἶδε.

Γιὰ ν' ἀπολαύσετε τὴν δαπάνη ποὺ ἐκάματε, τὴν ἀφίνετε εἰς τὴν ἐκκρεμότητα γιὰ κάμποσες στιγμές, ὅσο ποὺ συλλογίζεται:

—Δὲν θὰ εἶνε γιὰ μένα!

Καὶ ἡ ὄψις της κλίνει πρὸς τὴν μελαγχολίαν. ἐνῷ μιλεῖ ἀδιάκοπα καὶ ζωηρά, περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων.

Ἀλλά, κατὰ βάθος, εἰσθε ἕνας ἀγαθὸς τύπος, κουνᾶτε ἐλαφρὰ τὸ δεματάκι καὶ ξεφωνίζετε: —Ὁ μπουναμᾶς σας γιὰτην καλὴ χρονιά! καὶ ἁπλώνετε τὸ χέρι: —Ὁ νέος χρόνος μὲ τὸ καλό!

Πῶς ἀκτινοβολεῖ μονομιᾶς ἀπὸ χαρὰ τὸπρόσωπο τῆς κυρίας! Σὰν νὰ ἔστρεψες τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ ἄναψαν τὰ φῶτα!

—Τὶ καλὸς ποὺ εἶσθε! Ὥστε μᾶς συλλογιστήκατε;.. Νὰ τὶ θὰ εἴπῃ φίλος! Παίρνετε ἕνα τσάϊ;..ἕνα λικὲρ τοῦλάχιστον;

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ αἰσθάνεσθε πραγματικὴν εὐχαρίστησιν. Συναισθάνεσθε ὅτι εἶσθε ἕνας τζέντλεμαν, ποὺ ξέρει νὰ φέρεται. Ἀρχινᾶτε τὰ κομπλιμέντα, ναρκισσεύεσθε. Κουνᾶτε τὸ κεφάλι:

—Μπά! Σωπᾶτε καλέ! Γιὰ τέτοια μικροπράγματα! δὲν ἀξίζει νὰ γίνεται οὔτε λόγος!

Τὸ λικὲρ ποὺ πίνετε σᾶς φαίνεται ὑπέροχον· ἡ κυρία ποὺ εἶναι μπροστά σας, ὑπερφυσικὰ ὥμορφη. Τὴν χαιρετᾶτε καὶ φεύγετε μὲ συγκίνησιν. Τῆς ὑπόσχεσθε ὅτι πάντα εἰσθε πρόθυμος νὰ θυσιάσετε ὁτιδήποτε πρὸς χάριν της, ὅτι τῆς εἶσθε ὁλοψύχως ἀφοσιωμένος. Καὶ ἐπιστρέφοντας περιχαρὴς στὸ σπίτι σας, βρίσκετε τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ράφτη σας, τοῦ γιατροῦ σας, τοῦ γαλατᾶ σας, τοῦ μπακάλη... τοῦ... τοῦ...

Ὁ ἀριθμὸς τῶν χρεῶν σας προσλαμβάνει διαστάσεις δυσθεωρήτους. Γίνεσθε πικρόχολος, στυφνός, ἀνάποδος. Στέ!νετε στὸ διεβόλο τὴν κυρία καὶ ὅλους ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους ἐκάνατε δῶρα προχωρημένα. Λυπᾶσθε τὰ λεπτὰ ποὺ πεταξατε τσσο ἀνόητα! Βγίζετε τὸν ἴδιο τον ἑαυτό σας. Ἄλλη φορὰ δὲν θὰ τὸ ξαναπαθετε.

—Ἀχ! νὰ ἤξερα! μουρμουρίζετε.

Λοιπὸν! μάθετέ το ἀπὸ τώρα. Ἀκοῦστε με: καταρᾶσατε τοὺς μπουναμάδες, καταργήσατέ τους ὁριστικῶς.

Ὄχι βέβαια ἐκείνους ποὺ θὰ σᾶς προσφέρουν, διαβολε!...

ΠΥΜ

ΤΟΦΙΛΙ

Ἔχει ἐπικρατήσει ἔθιμον κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς ν' ἀνταλλάσσωνται ἀσπασμοὶ—χριστιανικώτατοι, βέβαια! — μεταξὺ συγγενῶν καὶ... φίλων.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τόσους ἄλλους, κάποιος δόκτωρ τοῦ Λονδίνου ἀνέλαβε νέαν δημοσιογραφικὴν ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ φιλιοῦ τὸ ὁποῖον ὀνομάζει κάπως τραγικὰ «τὸν τρομερὸν φορέα τῶν ἀνιάτων νόσων», καὶ μεταχειρίζεται μὲ ἀνευλάβειαν τὸν γλυκὺν καὶ βαλσαμώδη φορέα τοῦ ἔρωτος. Ὁ ἄγγλος Ἱπποκράτης ἀνακινεῖ πάλιν μίαν παλαιὰν φιλονεικίαν τὴν ὁποίαν ἔλυσε πρὸ ἐτῶν ἕνα λαϊκὸν δημοψήφισμα.

Κάποιο ξένο περιοδικὸν εἶχεν ἀγαλάβει δημοσιογραφικὴν ἔρευναν, ἡ ὁποία ἀπέληξεν εἰς τεραστίαν πλειοψηφίαν τῶν ὁπαδῶν τοῦ φιλιοῦ. Φαντάζεται κανεὶς ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχει σήμερα δευτέρα γνώμη;

Μὲ τί θέλουν νὰ μᾶς φοβίσουν; Μὲ τὰ γοσογόνα μικρόβια. τὰ ὁποῖα μεταδίδει τὸ φιλί; Θεέ μου, πόσον ὁ ἄγγλος γιατρὸς εἶναι πενιχρὸς μικροβιολόγος καὶ πενιχρότερος ψυχολόγος. Νὰ θέλει νὰ καταργήσῃ τὸ φιλὶ καὶ μάλιστα μὲ χυδαῖα ὀνόματα παρμένα ἀπὸ τὸ λεξιλόγιον τῆς θῳραπευτικῆς εἶναι σὰν νὰ μάχεται ἐναντίον μιᾶς δυνάμεως ἀκαταμαχήτου.

Βίκιλλοι, προφύλαξις, ὑγιεινή, μικρόβια, πίφ! Τί ἀσήμαντες λέξεις ἀπέναντι τοῦ πάθους ποὺ γεννᾷ τὸ φιλί, ἀπέναντι τῆς ποιήσεως ποὺ ἀρωματίζει αὐτὴν τὴν ἐρωτικὴν ἀπόλαυσιν! Νὰ καταρᾶται τὸ φιλί, νὰ τὸ ἀναθεματίζει, εἶναι σὰν νὰ στερεύει τὴν πιὸ ὡραίαν ἔμπνευσιν, τὴν ἔμπνευσιν τοῦ τροβαδούρου ποῦ σκορποῦσε τριαντάφυλλα καὶ τὰ πιὸ χαϊδευτικὰ τραγούδια προστὶ στὴ γυναῖκα τῆς καρδιᾶς του.

Τὴν σημασίαν τοῦ φιλιοῦ, τὴν ἐτραγουδοῦσαν μὲ τὴν κιθάρα. Γιὰ κείνους τὸ φιλὶ ἐσήμαινε ἀφελέστατα τὸν ἔρωτα. Καὶ ἀπὸ τότε, πάντα τὸ φιλί;

«Εἶναι ὁ πρῶτος στίχος τοῦ τραγουδιοῦ...»

Εἶναι τὸ αἰώνιον ἐρωτικὸ τραγοῦδι ποὺ μᾶς γανουρίζει, καὶ θὰ μᾶς γανουρίζει, ἐφ' ὅσον ἡ γυναῖκα ἐξακολουθεῖ νὰεἶναι γόησσα, αἰνιγματώδης καὶ τσαχείνα, δηλαδὴ ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχει γυναῖκα.

Τόμοι ὁλόκληροι θὰ ἐχρειάζοντο ν' ἀπαριθμήσῃ κανεὶς τοὺς τρυφεροὺς στίχους τῶν ποιητῶν ποὺ ἐγκωμιάζουν τὸ φιλί. Τὸ φιλὶ ποῦ σὲ κάνει καὶ «ρουφᾷς τὴν καρδιά» τῆς ἀγαπημένης σου, σὲ κάνει καὶ ρουφᾷς μαζὶ καὶ «βακτηρίδια»—καθὼς λένε—τὶ ὡραία! Καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι ὁ κίνδυνος εἶνε πραγματικός, πόσο μηδαμινὸς εἶνε ἀπέναντι τῆς ἀσυγκρίτου τέρψεως ποὺ μᾶς προσφέρουν δυὸ χείλη ἀγαπημένα.

Τὸ φιλί! ἀλλὰ μήπως ἐμπνέει μόνον τοὺς ἐραστὰς καὶ τοὺς ποιητά; Πόσων ζωγράφων τὰ ὡραιότερα ἔργα παριστάνουν ἕνα ζευγάρι ἐραστῶν παὶ ἀνταλλάσσουν ἕνα ἔνθεονφιλί. Ἕνα φιλὶ ποὺ ἑνώνει τὴν ψυχὴν καὶ τοὺς στοχασμοὺς των.

Καταργήσατέ το ἂν μπορεῖτε.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ἄλλο ἡδονικὸ φιλὶ ποὺ κολλᾷ λαίμαργα στὸν τράχηλον τῆς ἀραβωνιαστικῆς του ὁ γεωργός, ἐκεῖνο τὸ ἀγριο φιλὶ τοῦ ὁποίου τσουχτερὴ ἡδονὴ ἐνέπνευσε τόσους καλλιτέχνας!

Εἴτε φιλήδονον εἴτε τρυφερό, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μάταια ζητοῦν νὰ προσβάλουν αὐτὸ τὸ φρούριον τῶν Κυθήρων. Εἶνε φρούριον ἀπόρθητον καὶ ὅλοι οἱ ἀναθεματισμοὶ τῶν ὑγιεινολόγων τίποτε δὲν θὰ ἐπιτύχουν ἐναντίον του.

Ζῇ κανεὶς γιὰ ν' ἀπολαμβάνει τὸ φιλὶ τῆς ἀγαπημένης καὶ πεθαίνει γιατὶ ἔχασε τὸ φιλὶ τῆς ἀπίστου.

Κατὰ συνέπειαν, οἱ ἀδιάλακτοι γιατροὶ ἂς τὸ πάρουν ἀπόφασιν, ἂς νοιώσουν καλὰ ὅτι γιὰ νἄχει κάποιο θέλγητρο ἡ ζωή μας, εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ ἀπαγορεύσουν τὸ φ λὶ τῆς γυναίκας, Γιατί, καὶ ἂν τὸ κατορθώσῃ αὐτὸ ἡ αὐστηρὰ ἐκιστήμη, ποτέ, ὅμως δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ φιλιὰ τοῦ Ἰούδα, Ἐκεῖνα πάντα θὰ ὑπάρχουν. Καὶ ὁμολογήσατέ το ὅτι εἶναι ὁλιγώτερον εὐχάριστα ἀπὸ τὸ γλυκὸ φιλὶ τῆς «Βοσκοπούλας» τοῦ τραγουδιοῦ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ. — *Ἀδικηθέντα*: Ἔτσι εἶνε τὰ κορίτσια, ψυχρὰ καὶ ἰδιότροπα, πρὶν τσιμπηθοῦν γιὰ καλά. Ὅταν πάλιν τσιμπηθοῦν, δίνει καὶ παίρνει ὁ ρομαντισμὸς καὶ τὰ ἄκρα. Ἂν δὲν τὰ βαρηέσθε αὐτά, ἐπιμείνατε.

Μαραμένο Ἄνθος: Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὁ ἔρως σας εἶνε παιδικός. Αὐτὸς εἶνε μικρὸς καὶ δὲν ἐννοεῖ ἀκόμη πολλὰ πράγματα ἀπὸ ἔρωτα. Γι' αὐτὸ δὲν χρειάζεται μαζί του καὶ μεγάλη πόζα. Ἕνα κορίτσι 19 ἐτῶν ἔχει πολὺ περισσότερον προηγμένην ἀντίληψιν ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ἀπὸ ἕνα ὁμηλικὸν του νέον.

Νέον. Πάτρας: Ἀπεργεῖ συχνά. Ἂν ὅμως δὲν σᾶς εἶνε ἐτελῶς ἀποκρουστική, θὰ τὴν συμπαθήσετε καὶ σεῖς, μόνον καὶ μόνον διότι σᾶς ἀγαπᾷ. Τοὺς ρομαντισμοὺς μποραῖτε νὰ τοὺς περιορίσετε.

Χ Χ Χ. Πάτρας: Τοὺς ἐκτιμῶ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλησα καὶ μεταξὺ τῶν ἐπ.ίων συγκατελέγεσθε καὶ σεῖς. Τοὺς ἐκτιμῶ διότι σέβονται τὴν ἀξιοπρέπειάν των. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶνε κάπως ἐκατάλληλοι διὰ τὸν ἔρωτα,

ΡΟΜΕΟ

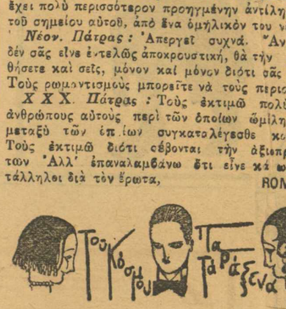

Ο ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Μία μετὰ τὰ μεσονύχτια. Τὸ τρία παιδάκια, ἡ Λιλή, ὁ ἐτῶν, ἡ Σωσώ, 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ρῃρῆς, 6 ἐ ὧν, κοιμῶντοι στὴν κρεβατοκάμαρά τους. Οἱ ὑπηρέτες κοιμῶνται ἐπάνω στὴ σοφίτα. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμᾶ πῆγαν νὰ παίξουν μπακαρᾶ σ' ἕνα φιλικό τους σπίτι.

Ὁ Μπίρμπος καὶ ὁ Νώντας διαρρῆκτες, μπαίνουν ἀθόρυβα στὸν κοιτῶνα τῶν παιδιῶν, κρατῶντας ἕνα κλεφτοφανάρι, καὶ κάνουν τὸν γῦρο τῆς κάμαρας πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν.

—Μπό! λέει σιγανὰ ὁ Νώντας, παιδιά; Κοίτα τα, Μπίρμπο, τί χαριτωμένα ποὺ εἶναι!

—Νοί, γαριτωμένα, μὰ τὰ ξανθὰ τους μαλλάκια...

Νὰ σοῦ πῶ, σὰ βλέπω παιδιά, συλλογιέμαι πὼς χαράμισα τὴ ζωή μου... Ἔπρεπε νἄμαι τώρα κι' ἐγὼ πατέρας, νἄχω παιδάκια.

—Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ρὲ Νώντα!..

Εὐσυνείδητα ὁ Μπίρμπος καὶ ὁ Νώντας παραγεμίζουν τὸ τσουβάλι τους μὲ τὰ πολυτιμότερα πράγματα τοῦ ὁμοῦ καὶ τῆς ἐντζέρας καὶ μὲ τὰ κάδρα τῶν τοίχων. Ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ ποὺ τοιμάζονται νὰ φύγουν, ὁ Μπίρμπος σκοντάφτει σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τὴ ρίχνει. Τὰ παιδάκια ξυπνοῦν.

—Ἐσὺ εἶσαι, μαμᾶ; φωνάζει ἡ Λιλή

—Ἐσὺ εἶσαι, μπαμπᾶ; φωνάζει ἡ Σωσώ,

—Ἐσὺ εἶσαι, Φοῦλαΐν! φωνάζει ὁ Ρῃρῆς.

—Τώρα τὴν πάθαμε χιώτικη, ποὺ νὰ πάρ' ἡ ὀργή!.. μουρμουρίζει σιγανὰ ὁ Μπίρμπος.

Καὶ ὕστερα χτυπῶντας μὲ τὸ χέρι τὸ μέτωπο, σὰ νὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα, φωνάζει:

—Ὄχι, παιδιά μου, δὲν εἶναι ὁ μπαμπᾶς σας... οὔτε ἡ μαμᾶ σας... οὔτε ἡ γκουβερνάντα σας! Εἶναι... ἀκοῦτε καλά, παιδιά μου.. Εἶν' ἐδῶ ὁ Ἀη Βασίλης!

—Ὁ Ἀη-Βασίλης; φωνάζουν χαρούμενα τὰ παιδιά.

—Ναί, ὁ Ἀη Βασίλης καὶ ὁ ὑποταχτικός του φορτωμένος μ' ἕνα τσουβάλι δῶρα ποῦ τὰ μοιράζει στὰ παιδιά. Σᾶς φέραμε κοῦκλες, στρατιῶτες μολυβένιους, βιβλία χουσοδεμένα, κι' ἄλλα πολλὰ παιγνίδια. Καὶ τώρα πᾶμε νὰ μοιράσουμε δῶρα καὶ στ' ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς.

Φορτώνονται τὰ σακκιά τους στοὺς ὤμους καὶ τὸ στρίβουν μὲ τρόπο, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα.

—Εὐχαριστοῦμε, Ἀη-Βασίλη... φωνάζουνε, χτυπῶντας μὲ χαρὰ τὰ χεράκια του., ἡ Λιλή, ἡ Σωσὼ καὶ ὁ Ρῃρῆς... Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε!

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι χρυστάλινη σήμερα ὅπως ἦτο χθές, ὅπως θὰ εἶναι αὔριο... Χθές! . . . Τί εἶναι χθές; τί εἶναι αὔριο; Πῶς νὰ διακρίνω τὸ χθὲς ἀπὸ τὸ σήμερα. ὅταν τὸ χθὲς καὶ σήμερα εἶναι ἴδια. Ἀγαπημένη μου, μόνον ἡ ἀγάπη μου, μόνον ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα ποῦ μεγαλώνει, μὲ κάνει νὰ ξεχωρίζω τὸ χθὲς καὶ σήμερα.

Δ. Δομοκήτης

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ)

Ἕνα δολλάριο καὶ 87 σέντς. Τόσα μόνο, κι' ὅλο γαζέττες ποὺ τῆς εἶχε μαζωμένες μὲ κόπο κόβοντας ἀπ' τὰ ψώνια στὸν μπακάλη, στὸ μανάβη, στὸ χασάπη, μὲ παζαρέμματα ποὺ τὴν ἐντροπιάζαν. Ἡ Ἀδέλλα τὰ μέτρησε τρεῖς φορές: ἕ α δολλάριο καὶ 87 σέντς καὶ αὔριο ἦταν πρωτοχρονιά.

Τὸ μόνο ποὺ τῆς ἀπόμενε ἦταν νὰ πέσῃ στὸ φτωχικὸ της κρεββατάκι καὶ νὰ κλάψῃ. Καὶ αὐτὸ ἔκαμε ἡ Ἀδέλλα. Ἡ ζωὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ χαμογελᾶ καὶ κλάμματα, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπὸ κλάμματο.

Ἐνῷ ἡ μικρὴ νοικοκυρὰ ξεθυμαίνει κλαίγοντας, ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ φτωχόσπιτό της· εἶναι ἕνα δωμάτιον ἐπιπλωμένο· πρὸς 8 σελλίνια τὴν ἑβδομάδα.

Ἐκεῖ διάδρομο, κάτω, εἶναι καρφωμένη πάνω ἀπὸ τὸ γραμματοκιβώτιον μία κάρτα μὲ τὸ ὄνομα: «Κ. Τζαίημς Ντίλιγγαμ Γιούγκ.»

Ἤρθε παιρὸς ποὺ ὁ κάτοχος αὐτῆς τῆς κάρτας κέρδιζε τρι ἐντα δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ἀργότερα δὲν κέρδιζε πιρὰ μόνο εἴκοσι. Ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε, ὅταν ἐπέστρεφε στὸ δωμάτιόν τοῦ ἐπάνω πατώματος, νὰ δέχεται τὰ θερμὰ ἀγκαλιάσματα τῆς μίστρες Τζαίημς Ντίλιγγαμ, ποὺ τὴν ἐγγνωρίσατε μὲ τ' ὄνομα τῆς Ἀδέλλας. Καὶ δὲν ἐκακοκάρδιζαν.

Ἡ Ἀδέλλα σκούπισε τὰ δάκρυά της καὶ φρεσκάρισε τὰ μάγουλά της μὲ τὸ πούπουλο τῆς κουβρᾶς.

Ἔπειτα κάθησε στὸ παράθυρο καὶ κοιτοῦσε μελαγχολικὰ τὸν γκρίζο γάττο ποὺ ἔκοβε βόλτες κάτω στὴ γκρίζα αὐλή. Αὔριο, ἦταν πρωτοχρονιά, καὶ εἶχε μόνο ἕνα δολλάριο καὶ 87 σέντς γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸν μπουναμὰ τοῦ Τζίμ. Μῆνες τώρα, ἀπεταμίευε ἀπὸ μία-μία τὶς μπακίρες, γιὰ νὰ καταλήξῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα! Εἴκοσι δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, τὶ νὰ σοῦ κάνουν! Τὰ ἔξοδα ἔβγαιναν πάντα περισσότερα ἀπὸ ὅσα τὰ λογάριαζε, — ἔτσι πάντα συμβαίνει.

Ἕνα δολλάριο καὶ 87 σέντς μόνο, γιὰ τὸν Τζίμ, τὸν ἀγαπημένο της Τζίμ!..Πέρασε πολλὲς ὧρες εὐτυχισμένες ζητῶντας τί μποροῦσε νὰ τοῦ προσφέρῃ. Ἤθελε νὰ βρῇ κάτι ὡραῖο, σπάνιο, ἐκλεκτό, ποὺ νὰ εἶναι ἄξιο ν' ἀνήκει στὸν Τζίμ.

Ἦταν ἕνας καθρέφτης ἀνάμεσα στὰ δύο παράθυρα τοῦ δωματίου. Φαντάζεσθε τί εἶναι ὁ καθρέφτης ἑνὸς δωματίου ἐπιπλωμένου πρὸς ὀκτὼ σελλίνια τὴν ἑβδομάδα. Ἕνας ἄνθρωπος μικροκαμωμένος ποὺ καθρεφτίζεται γοργὰ καὶ τεμπαιτικῶς μπορεῖ νὰ λάβῃ κάποια ἰδέα περὶ τοῦ ὑποκειμένου του. Ἡ Ἀδέλλα, ποὺ ἦταν μικροκαμωμένη, τὸ κατώρθωνε.

Ἔξαφνα, ὥρμησε πρὸς τὸν καθρέφτη. Τὰ μάτια της λαμποκοποῦσαν, ἀλλὰ ἡ ὄψις της, σὲ λίγες στιγμὲς ἔχασε ὅλο της τὸ χρῶμα. Ἔλυσε γοργὰ τὰ μαλλιά της, καὶ τ' ἄφῆκε νὰ πέσουν στὶς πλάτες της.

Ἠρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ ἀντρόγυνο Τζαίημς εἶχαν δύο πράγματα ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ ὑπερηφανεύωνται: Τὸ ἕνα ἦτο τὸ χρυσὸ ὡρολόγι τοῦ Τζίμ,ποὺ τὸ εἶχε ἀπὸ τὸν πατέρατου καὶ ἀπὸ τὸν πάππο του, τὸ ἄλλο ἦτο τὰ μαλλιὰ τῆς Ἀδέλλας. Ἂν ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ κατοικοῦσε στὸ ἀντικρυνὸ διαμέρισμα, ἡ Ἀδέλλα θἀκλωνε μιὰ μέρα τὰ μαλλιά της νὰ στεγνώσουν στὸ παράθυρο, μόνο γιὰ νὰ ξεπέσῃ ἡ ἀξία τῶν κοσμημάτων καὶ τῶν θησαυρῶν τῆς βασιλίσσης. Ἂν ὁ βασιλεὺς Σολομὼν ἦταν κοτιέρης τοῦ σπιτιοῦ, ἔχοντας ὅλα τὰ πλούτη του σωριασμένα στὸ διάδρομο, ὁ Τζὶν θἄβγανε τὸ ὡρολόγι του κάθε φορὰ ποὺ θὰ περγοῦσεν ἀπ' ἐμπρός του, μόνο γιὰ νὰ τὸν βλέκει νὰ τραβᾷ τὰ γένεια του ἀπὸ τὴ ζήλεια.

Λοιπόν, τὰ ὡραῖα μαλλιὰ τῆς Ἀδέλλας χύθηκαν γύρω στὶς πλάτες της σὰν ἕνας χρυσὸς καταρράκτης· κατέβαιναν ἕως στὰ γόνατά της καὶ σχεδὸν τὴν ἐντυναν.

Τ' ἀνασήκωσε νευρικὰ καὶ βιαστικά, ἔπειτα ἐδίστασε λίγο καὶ δύο δάκρυα ἔπεσαν στὸ κόκκινο καὶ τριμμένο χαλί.

Φόρεσε τὴν παλιὰ καφετιὰ ζακέττα της· τὸ καπὼ τῆς καπέλλο, τὸ φουστάνι της, καὶ μὲ μάτια ποὺ πάντα λαμποκοποῦσαν, ξεκινᾷ. κατεβαίνει γοργὰ τὴ σκάλα, καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο.

Σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ ταμπέλα:

«Ἡ Κα Σωφρονία ἀγοράζει παντὸς εἴδους μαλλά...»

Σύντομα ἡ Ἀδέλλα μπαίνει στὸ κατάστημα, μὲ καρδοχτύπι. Ἡ κυρία εἶναι παχύσαρκος, ἀσπρομάλλα, ψυχρά.

— Θέλετε ν' ἀγοράσετε τὰ μαλλιά μου; τὴν ρωτᾷ ἡ Ἀδέλλα.

— Ἀγοράζω μαλλιά, εἶπε ἡ κυρία. Βγάλτε τὸ καπέλλο σας, νὰ ἰδοῦμε τί ἀξίζουν.

Ὁ χρυσὸς καταρράκτης ἀπλώθηκε.

— Εἴκοσι δολλάρια, εἶπε ἡ Κα Σωφρονία, σηκώνοντας τὸν ὄγκο τῶν μαλλιῶν μὲ χέρι ἐμπειροτέχνου..

— Δόστε τα σύντομα, εἶπε ἡ Ἀδέλλα.

Πέρασε κατόπιν δύο εὐχάριστες ὧρες. Ὅλα τὰ ἐλησμόνησε· ἔψαχνε στὰ μαγαζειὰ ζητῶντας ναῦρῃ δῶρο κατάλληλο γιὰ τὸν Τζίμ.

Ἐπὶ τέλους τὸ βρῆκε· ἦταν,βέβαια,ἐπίτηδες καμωμένο γιὰ τὸν Τζίμ, καὶ γιὰ κανένα ἄλλον· δὲν βρῆκε ἄλλο παρόμοιο· πουθενά· ἦταν μία ἀλυσίδα ρολογιοῦ ἀπὸ πλατίνα, ἁπλὴ καὶ σεμνή, λέγοντας καθαρὰ ὅτι ἀξίζει μόνο γιὰ τὴν πλατίνα της, ὅπως κάθε τι σοβαρό. Ἦταν μάλισα ἀνταξία τοῦ ρωλογιοῦ. Μόλις ἡ Ἀδέλλα τὴν εἶδε, ἠσθάνθη ὅτι πρέπει αὐτὴ τὴν ἀλυσίδα νὰ τὴν ἔχει ὁ Τζίμ.

Τῆς κόστισε εἰκοσιένα δολλάρια, καὶ ἐπέστρεψε γρήγορα σπίτι μὲ τὰ 87 σέντς. Μ' αὐτὴ τὴν ἀλυσίδα στὸ ρολόγι του, ὁ Τζὶμ δὲν θὰ ντροπιάσῃ πιὰ τὰ κοιτάζει τὴν ὥρα, μαζὶ μ' ὁποιον κι' ἂν ἦταν. Πῶς ἦταν δυνατόν, μὲ μία τέτοια ἀλυσίδα, ὁ Τζίμ νὰ κοιτάζει κουρφὰ τὴν ὥρα,ὅπως ὅταν εἶχε ἀλυσίδα ἕνα παλιὸ πέτσινο κορδόνι!

Ὅταν ἡ Ἀδέλλα ἤρθε σπίτι, παράτησε τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται ψύχραιμα καὶ λογικὰ· πῆρε τὰ σίδερα τῶν σγουρῶν, ἄναψε τὸ γκάζι, καὶ ἐτέθη εἰς ἔργον, γιὰ ἕνα ἐπαναορθώσῃ τὴν καταστροφὴ τῶν μαλλιῶν ποὺ εἶχε θυσιάσει στὴν ἀγάπη τοῦ Τζίμ.

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, τὸ κεφάλι της σκεπάστηκε μὲ μικρὰ κατσαρὰ ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζει σὰν τρελλόπαιδο. Κοιτάχτηκε πολλὴ ὥρα στὸν καθρέφτη, προσεκτικά.

—Ἂν ὁ Τζὶμ δὲν μὲ σκοτώσῃ,συλλογιζόταν, πρωτοῦ μὲ κοιτάξῃ γιὰ δεύτερη φορά, θὰ πῇ ὅτι μοιάζω μὲ μπαλλαρίνα τοῦ θεάτρου. Ἀλλὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω! ὦ;.. τί μποροῦσα νὰ κάνω μ' ἕνα δολλάριο καὶ 87 σέντσια!..

Στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα εἶχε ἔτοιμο τὸν καφέ, καὶ τὸ τηγάνι γιὰ τὶς κοτολέτες.

Ὁ Τζὶμ ποτὲ δὲν ἀργοποροῦσε· ἡ Ἀδέλλα ἔσφιξε τὴν ἀλυσίδα στὸ χέρι της καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, κοντὰ στὴν πόρτα. Ὅταν ἄκουσε τὰ βήματά του στὴ σκάλα,χλώμιασε γιὰ μιὰ στιγμὴ, καὶ μουρμούρισε, ὅκως πάντα συνηθοῦσε νὰ κάνῃ:

—Θεέ μου, ἄς μ' εὔῃ πάλι ὥμορφη!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ Τζὶμ μπῆκε. Ἦταν ντελικάτος καὶ σοβαρός. Τὸν δύστυχο νέο!: εἰκοσιδύο μόλις ἐτῶν, καὶ ἦταν ἀπὸ τώ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

43 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 43

Ὁποιος ἤθελε ἂς τἀκουγε !

Ἔτσι εἶνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Ἡ σωπαίνουν ἢ φωνάζουν. Ἢ τὰ σκεπάζουν ἢ τὰ βγάζουν ὅλα φόρα. Δὲν ξέρουν μέσον ὅρο. Καὶ σὲ λίγο ὅλη ἡ αὐλὴ κι' ἐν' ἀρκετὸ μέρος τῆς γειτονιᾶς ἤξερε πὼς ἡ Πελαγία ἦταν παρα-στρατισμένη.

Ὁ καυγᾶς ἐξακολούθησε. Στὸ τέλος θύμωσε κι' ἡ Πελαγία κι' ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται, νὰ διαψεύδη καὶ νὰ βρίζη. Καλὴ-καλὴ μὰ νὰ μὴ τὴν φέρῃς ὡς ἐδῶ... Καὶ μὲ τί «δικαίωμα» τὴν κατηγοροῦσε ἡ θειά της ; Τί ἤξερε ! Τί εἶχε ἰδῆ ; Ἔτσι, γιατὶ τῆς μίλησε σήμερα στὸ στὸ δρόμο ἕνας κύριος, ἕνας γέρος, ἕνας «σεβάσμιος» ἄνθρωπος, καὶ γιατὶ δὲν πῆγε τἀπόγεμα στῆς κυρᾶς της ;... Μάλισα, δὲν πῆγε ! Τὸ μετάνιωσε στὸ δρόμο καὶ πῆγε νὰ ἰδῇ μιὰν ἄλλη κυρία, νὰ τῆς γυρέψῃ ἐργασία. Λόγο-θὰ τῆς ἔδινε ; Ἔτσι ἤθελε ! Καὶ τὸ χωροφύλακα τώρα θὰ τῆς ἔκανε ; Θὰ τὴ φύλαγε ; Καλύτερα νὰ φύλαγε τὶς κόρες της καὶ νὰ μὴ τὴν ἐνοιαζε γι' αὐτήν ! Κι' ἐπιτέλους τί θειὰ τὴν εἶχε ; Ἀπὸ τῆς συκιᾶς τὸ γάλα ! Θειὰ τοῦ πατέρα της, τρέχα-γύρευε ! Νᾶταν τοὐλάχιστο καμμιὰ στενὴ συγγένισσα, νὰ πῇ. Μὰ ἔτσι ; Μὲ τί δικαίωμα ; Κι' ἀπὸ ποῦ τὴν ἔδιωχνε ; Ἀπὸ τὸ σπίτι της ; Μιὰ κάμαρα εἶχε κι' αὐτή, ὅπως ἡ κυρα-Δημήτραινα εἶχε δυό. Κι' ὅσο πλήρωνε τὸ νοῖκι της καὶ δὲν ἔδινε ἀφορμή, κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὴ διώξῃ. Ἔμπασε ποτὲ κανένα φίλο ; ἔκαμε κανένα σκάνδαλο ; Ὁρίστε μας !

Ἡ κυρα-Δημήτραινα πάλι τῆς ἀπαντοῦσε : Καὶ τί εἶχε νὰ κῇ γιὰ τὶς κόρες της ἡ βρώμα;.. Μακάρι νὰ τοὺς ἔμοιαζε στὸ μικρό τους δαχτυλάκι ! Βέβαια, τὸ δικό μου ὄνομα πές το τῆς γειτόνισσας ! Δὲν κοιτάει τὰ χάλια της, ἢ ἀδιάντροκη, παρὰ ἔχει νὰ λέῃ γιὰ τὰ τίμια κορίτσια !...

– Δὲν εἶπα τίποτα γιὰ τὰ κορίτσια σου ! ξεφώνιζε ἡ Πελαγία.

—Ὄχι, εἴπες ! εἴπες νὰ τὰ φυλάω. Τί θὰ πῇ αὐτό ; Πὼς δὲν εἶνε καλὰ κορίτσια. Λοιπόν, ὅ,τι ἔξρεις γιὰ τὰ κορίτσια μου, νὰ τὸ πῆς φανερά. Εἰδεμὴ εἶσαι ψεύτρα, χαμένη, ἄτιμη !

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε κι' ὁ χτίστης. Ρώτησε τί στάθηκε, ἔμαθε κι' ἀμέσως πῆρε τὸ μέρος τῆς γυναίκας του. Ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ βρίζῃ μὲ τὰ χειρότερα λόγια τὴν Πελαγία. Δυό παιδιά, ποὺ καθόταν στὴν αὐλή, τοὺ παρατήρησαν πὼς δὲν ἔκανε καλὰ καὶ πὼς ἡ γυναίκα του κατηγοροῦσε τὸ κορίτσι «ἀνεξέταστα». Τοὺς ἔβρισε κι' αὐτοὺς ὁ μαστρο-Δημήτρης. Σιγά-σιγὰ στὸν καυγᾶ μπῆκαν πολλοί. Ἄλλοι ὑπὲρ τῆς Πελαγίας κι' ἄλλοι κατά. Ἡ αὐλὴ χωρίστηκε σὲ δυὸ ἀντίθετα στρατόπεδα, ἕτοιμα νἀρθοῦν καὶ στὰ χέρια. Καὶ θὰ γινόταν κι' αὐτό, ἂν δὲν ἔμπαιναν στὴ μέση μερικοὶ φρόνιμοι κι' οὐδέτεροι...

Ἐπιτέλους ἡ Πελαγία κλειδώθηκε στὴ κάμαρά της καὶ δὲν ἔβγαζε πιὰ μιλιά. Τοὺς ἄφισε νὰ φωνάζουν. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη φώναζαν λιγώτερο. Ὡσότου, σιγὰ-σιγά, ἔπαψαν. Τὶς φωνὲς διαδέχθηκαν ψιθυρισμοί. Καθένας, σιγά, ἔλεγε τὸ μακρύ του καὶ τὸ κοντό του. Μὰ ἡ αὐλή, ξαναβρῆκε τὴν ἡσυχία της κι' ἡ Πελαγία κάθησε νὰ ράψῃ.

***

Μιὰ παλιομηχανὴ ποὺ εἶχε ἀγοράσει—γιὰ τὰ μάτια τῆς θειᾶς καὶ τοῦ κόσμου,—γύριζε τώρα μ' ἕνα κρότο σὰν θυμωμένο καὶ πεισματικό.

«Ὄχι ! συλλογιζόταν ἡ ράφτρα· δὲν θὰ φύγω στὸ πεῖσμα ὁλονῶν !»

Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα ἔμεινε κάμποσο. Ὕστερα ὅμως ἄρχισε νὰ τὰ γυρίζῃ : Μποροῦσε πιὰ νὰ ζήσῃ στὴν αὐλὴ ἐκείνη, ὅπου ὅλοι ἤξεραν τὸ μυστικό της ;;... Γιατὶ νὰ μὴν πάῃ νὰ ζήσῃ ἀλλοῦ, ὅπου δὲν θὰ τὴν ἤξερε κανένας ; Γιὰ νἄγαι κοντὰ στὴ θειά της ; Μὰ νὰ ποῦ τὰ χάλασε καὶ μ' αὐτή. Οὔτε τὴ βοήθειά της θἄχε πιά, οὔτε τὴν προστασία. Καὶ μήπως τὴ χρειαζόταν ;··· ἂς ἦταν καλὰ ἡ ...κυρία Μέλπω !

Ἀλήθεια. Αὐτὴ δὲν ἦταν τώρα καὶ θειά της καὶ μητέρα της καὶ κυρία της ; Ἤθελε καλύτερη προστάτρα ; Στὸ σπίτι της ἄφχε ὅλα καὶ κεῖ θὰ πήγαινε νὰ καθήσῃ !

Ἡ παλιομηχανὴ γύριζε τώρα μὲ λιγώτερο θυμό. Ἡ Πελαγία εἶχε μαλακώσει...

Θυμήθηκε ποὺ μιὰ μέρα, ὅταν ρώτησε τὴν κυρία Μέλπω ἂν τὴ συμβούλευε κι' αὐτὴ νἀφήσῃ πιὰ τὰ «ξένα σπίτια» καὶ νὰ πάῃ στῆς θειᾶς της, γιὰ νἄναι πιὸ ἐλεύθερη, ἡ μεσίτρα τῆς εἶπε :

—Μακάρι !... Τί ρωτᾶς ;

Κι' ὅταν πάλι ἡ Πελαγία τῆς εἶπε πὼς δὲν ἤξερε ἂν θὰ κατάφερνε τὴ θειά της, ἡ μεσίτρα φώναξε :

—Μπᾶ ! Καὶ δὲν ἔρχεσαι νὰ σὲ πάρω ἐγώ; Γιὰ τὴ γειτονειά, γιὰ τὴ θειά σου, θὰ εἶσαι ἡ καμαριέρα μου. Μὰ δὲν θὰ κάνῃς παρά... τὴ δουλειά σου.

Τότε τῆς Πελαγίας τῆς εἶχε φανῆ πολύ. Νὰ πάῃ νὰ καθήσῃ ᾽ς ἕνα τέτοιο σπίτι ; ... Τώρα ὅμως τὸ ἔβρισκε φυσικώτατο, ἁπλούστατο, φρονιμώτατο. Ποῦ ἀλλοῦ ; Ὄχι βέβαια στὸ Γ κ ά ζ ι ποὺ τὴν ἔστελνε ἡ θειά της !

Ἡ παλιομηχανὴ δὲν ἀκουγόταν πιά. Ἡ Πελαγία πλάγιασε συλλογισμένη...

Τὸ συλλογίσθηκε καὶ τἀποφάσισε κείνη τὴ νύχτα καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, πῆγε στὴν κυρία Μέλπω καὶ τῆς εἶπε γὰ τὴν πάρῃ.

Ἀκοῦς ἐκεῖ! Πολὺ εὐχαρίστως!...

Κι' ἄρχισαν ἀμέσως τὶς συμφωνίες.

Θὰ τῆς εἶχε τὴν κάμαρά της, τὸ φαΐ της, τὴ διατήρησή της, ὅλα. Καμμία ὑποχρέωση γιὰ ἐργασία. Ὅ,τι ἤθελε, ὅ,τι τῆς ἄρεσε, ἂς ἔκανε. Νά, πῶς ἡ Ἐρατώ, ποὺ ὅταν τὴς καπνίσῃ, σφουγγαρίζει ἀκόμα καὶ τὴ σκάλα ; ... Ἔτσι θὰ ζοῦσε στὸ σπίτι, σὰ δεύτερη κόρη της. Καὶ γιὰ ὅλ' αὐτά, θὰ τῆς ἔδινε ἡ Πελαγία τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα κέρδιζε. Μὰ πολλά, μὰ λίγα, ἀδιάφορο ! Τὰ μισά. Πεντάρα παραπάνω.

Ἡ Πελαγία ἔκαμε τὸ λογαριασμό της καὶ βρῆκε πὼς τὴν ἐσύμφερε.

Ἐπιτέλους δὲν θὰ κάνανε καὶ συμβόλαιο. Θὰ δοκίμαζε. Κι' ἂν δὲν τῆς ἄρεσε, ἂν ἔβλεπε ἀργότερα πὼς δὲν τὴν συμφέρει, ἦταν ἐλεύθερη νὰ φύγῃ, νὰ πάῃ ἀλλοῦ.

Κι' ἡ συμφωνία κλείσθηκε. Καὶ τὴν ἴδια μέρα, ἡ παραστρατισμένη ἀνιψιὰ τῆς κυρα-Δημήτραινας μάζεψε τὰ πράμματα της καὶ ξεκουμπίστηκε ἀπὸ τὴν τίμια αὐλὴ τῶν Πετραλώνων. Ὤχω !...

Τῆς θειᾶς της δὲν τῆς μίλησε μετὰ τὸν καυγὰ καθόλου μὰ καθόλου. Μόνο φεύγοντας, τῆς εἶπε :

—Μπαίνω πάλι καμαριέρα.

—Δὲ σἀρώτησα, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ Δημήτραινα.

—Ὄχι, γιὰ νὰ ξέρῃς...

—Δὲν θέλω νὰ ξέρω τίποτα γιὰ σένα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι θειά σου παρ' ἀπὸ τῆς συκιᾶς τὸ γάλα...

Μὰ ἡ Πελαγία ἐπέμεινε. Καὶ δυνατά, γιὰ νὰ ἀκούσουν ὅλοι στὴν αὐλή, εἶπε τὄνομα καὶ τὴ διεύθυνση τῆς καινούργιας της «κυρίας».

Καθαρὰ πράγματα καὶ τιμημένα. Ὅποιος τὴν ἤθελε ἂς πήγαινε νὰ τὴ βρῇ ἐκεῖ.

Μήπως, ἀλήθεια, ἤξερε κανένας ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία Μέλπω ποὺ τοὺς ἔλεγε, μὲ τὸ μεγάλο σπίτι στὸ Κολωνάκι ;...

ΙΘ'.

Ἔτσι χωρίστηκαν οἱ ἀχώριστες καὶ γιὰ κάμποσο καιρό, ἐξακολούθησαν τὴν ἴδια ζωὴ χωριστά: Ἡ Μιμίκα πηγαίνοντας πάντα στὸ σπίτι τῆς κυρίας Φραζέλη, ἀφοῦ εἶδε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ δικό της' κι' ἡ Πελαγία μένοντας «οἰκότροφη» στῆς κυρίας Μέλπως.

Δέν ἦταν δυσαρεστημένη ἡ πρώην καμαριέρα ἀπ' αὐτὸ τὸν συνδυασμό. Καλὰ περνοῦσε 'ς ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Κανένας δὲν τὴν ἐνοχλοῦσε κι' οἱ φίλοι δὲν ἔλειπαν. Ἐγνώριζε καινούργιους καθεμέρα. Εἶχε καὶ τοὺς παλιούς : Τὸν κ. Πέτρο, τὸν κ. Κωστάκη. Ὅσο γιὰ τὸν κ. Νικολάκη, αὐτὸς ἦταν τώρα ξετρελλαμένος μὲ τὴν Πίτσα, ποὺ ἐπιτέλους, χωρὶς νὰ ξέρῃ τίποτα ἡ μαμμά της, τοῦ εἶχε παραδοθῆ. Ἀλλὰ κι' ὁ κ. Νικολάκης ἀκόμα καμμιὰ φορὰ ποῦ πήγαινε καὶ δὲν ἔβρισκε κεῖ τὴ μικροῦλα, ἔπαιρνε τὴν «ξανθή», ποὺ τὴν προτιμοῦσε κι' ἀπὸ τὴν Ἔρ τιώ.

Ἄμα νύχτωνε πιά, τὰ «ὄργια» στὸ σπίτι τῆς Μέλπως ἔπαιναν ὁλοσδιόλου. Ἔκλειγε τὴν πόρτα μὲ τὸ σύρτη καὶ δὲν τὸν ἔβγαζαν γιὰ κανένα. Γιατὶ πήγαινε ὁ κ. Θεόφιλος ὁ «μαιτρέσσος» τῆς Ἐρατώς, ὅπως τὸν ἔλεγαν ἀσεπεῖα οἱ γυναῖκες, ὁηλαδὴ ὁ πλούσιος μεσόχοπος, ποὺ εἶχε μαιτρέσσα τὴν Ἐράτω. Φυσικά, αὐτὸς θεωροῦνταν ὁ «γοικοκύρης». Τὸ σπίτι ὅλο ἦταν δικότου. Τὸ εἶχε γοικιάσει, τὸ εἶχ' ἐπιπλώσει καὶ τὸ διατηροῦσε. χωρὶς ἡ κυρία Μέλπω νὰ ξοδεύῃ πεντάρα. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε λοιπὸν τὶς ἀξιώσεις του. Κι' ἡ κυριώτερη ἦταν νὰ μὴ βρίσκῃ κανένα ὅταν πήγαινε, οὔτε γυναῖκα, οὔτε ἄνδρα, οὔτε συγγενῆ, οὔτε φίλο. Συνήθως πήγαινε ἀργά, μετὰ τὸ γεῦμα του στὸ ἑστιατόριο. Καθόταν λίγο μὲ τὶς γυναῖκες σὲ ἠρεμεζαρία, ἔπινε κανένα τσιτί, ἄκουγε λίγο πιάνο, ἐδιάβαζε τὴν «Ἑστία» του. Ἔπειτα γύσταζε. «Πᾶμε, Ἐρατώ μου ;» μουρμούριζε. Κι' ἔπαιρνε τὴν Ἐρατὼ καὶ κοιμόνταν μαζί της, στὴ βασιλικιὰ ἐκείνη κρεββατοκάμαρα ὡς τὶς ἔννιὰ τὸ πρωΐ. Κατὰ τὶς δέκα ἔφευγε. Καὶ δὲν ἐγύριζε, παρὰ τὴν νύχτα. Ποτὲ ἡμέρα δὲν πατοῦσε στὸ σπίτι. Κι' οὔτε ἤξερε, οὔτε ἤθελε νὰ ξέρῃ τί γινόταν ἐκεῖ-μέσα ὅσο ἔλειπε. Τοῦ ἔφτανε νὰ βρίσκῃ ἡσυχία τὴ νύχτα καὶ τὴν Ἐρατώ.

Τὴν Πελαγία τοῦ τὴν παρουσίασαν γιὰ καμαριέρα. Γιατὶ πολλὲς φορὲς εἶχε πῇ κι' ὁ ἰδιος τὴς Ἐρατώς πὼς ἡ γριὰ Μάρω δὲν τοὺς ἔφτανε. Τὸ πίστευε τώρα, δὲν τὸ πίστευε ; Τὸ ἔββαιο εἶναι πὼς δὲν εἶπε τίποτα, ὅταν εἶδε πὼς, μ' ὅλη τὴν παρουσία τῆς Πελαγίας, ἡ γριὰ-Μάρω ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπηρετῇ. Ἡ «καινούργια» σὰ νὰ μὴν ἦταν.

Μὰ καὶ γιὰ τὴν καινούργια σὰ νὰ μὴν ἦταν αὐτὸς ὁ κ. Θεοφίλης. Μιὰ-δυὸ φορὲς ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῇ. Κατόπι, ξέροντας τὴν ὥρα του, ἐφρόντιζε νὰ κρύβεται στὴν κάμαρα τῆς πρὶν κτυπήσῃ τὸ κουδούνι. Ἄλλως τε ἦταν κι' ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Ἔπεφτε στὸ κρεββάτι της καὶ δὲν ξυπνοῦσε παρὰ στὶς ὀχτώ. Τὴν ἔτρεφε ὁ ποχὺς αὐτὸς ὕπνος, ὁ χωρὶς συλλογὴ καὶ φροντίδα. Καὶ καθὼς ἔτρωγε καὶ καλά,—πολὺ καλύτερα παρὰ στῆς Μιμίκας, — σὲ δεκαπέντε μέρες εἶχε γίνει «ἄλλη τόση».

—Τέτοια ζωὴ μποροῦσα νὰ κάνω ἐγώ, συλλογιζόταν καμμιὰ φορά, κι' ἐδούλευα σὰν τὸ σκυλί ; Τί κουτὴ ποὺ ἤμουν !

Γιατὶ τώρα μόνο ἡ Πελαγία βρισκόταν στὶς γλύκες τοῦ σκοτεινοῦ της ἐπαγγέλματος. Οἱ πρῶτες τοῦ πίκρες εἶχαν περάσει, εἶχαν ξεχασθῆ· κι' οἱ ἄλλες οἱ μεγαλύτερες, οἱ φοβερές, δὲν εἶχαν ἔλθει ἀκόμα...

Μιὰ μέρα ἡ κυρία Μέλπω ποὺ τὴν ἔβλεπε εὐχαριστημένη τῆς εἶπε :

—Βλέπεις τί μεγάλη χάρη σοῦ ἔκανα ἐγώ;.. Ἂν ἤθελες καὶ σὺ νὰ μοῦ ἔκανες μιὰ μικρούλα... μιὰ τόση-δά!...

—Ὅ,τι θέλετε, κυρία Μέλπω μου !

Κι' ἡ μεσίτρα τῆς ἐξήγησε : Γι' αὐτὴ τὴ Μιμίκα ἄκουγε πολλὰ...Εἶχε, φαίνεται, ξεπεταχτῆ τώρα τελευταῖα, εἶχε παραμορφήνει, κι' οἱ ἄντρες, νέοι καὶ γέροι, ἔκαναν γι' αὐτὴ σὰν τρελλοί καὶ πλήρωναν ὅσα-ὅσα .. "Ἀσκημο θάταν, καὶ δόσκολο τάχα, νὰ τὴν ἐγνώριζε λιγάκι κι' ἡ κυρία Μέλπω ;.. Γιατὶ νὰ ὠφελεῖται ἀπ' αὐτὴ μόνο ἡ φαγάνα ἐκείνη, ἡ κυρία Φραζέλη ; .. Ἂν ἤθελε νὰ τῆς κάμῃ καλό, ἡ Πελαγία μποροῦσε νὰ βρῇ κανένα τρόπο νὰ τῆς τὴν φέρῃ...

(Ἀκολουθεῖ)

Προσεχῶς εἰς τὴν «ΣΦΑΙΡΑΝ» τὸ μυθιστόρημα «ΠΑΓΙΑΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ» τελειώνει. Καὶ τὸ διαδέχεται νέον τοῦ ἰδίου συγγραφέως

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

"ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ - ΣΜΑΡΑΓΔΑ,,

Εἶνε μία περιεργοτάτη, σπαρταριστή, θαυμασία μεσαιωνικὴ καὶ... καλογηρικὴ ἱστορία. Ἕνα ἐ ρ ω τ ι κ ὸ εἰ δ ύ λ λ ιο ποὺ πλέκεται σὲ Μ ο ν α σ τ ῆ ρ ι Ἀ ν δ ρ ῶ ν, εἰς τὸ ὑποῖον μία νεαρὰ κ ό ρ η εἰσχωρεῖ, κρύπτουσα ὑπὸ τὸ ράσον τὸ φ ύ λ ο ν της, ὄχι ὅμως καὶ τὴν σαγηνευτικὴν εὐμορφίαν της . . .

Ἑτοιμασθῆτε λοιπὸν νἀπολαύσετε ἕν' ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου.

Ὁ "ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ - ΣΜΑΡΑΓΔΑ,, θἀφήσῃ ἐποχήν !

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΠΙΠΑ

Εἶναι τὸ πιὸ ὥμορφο ποὺ ἔχω νὰ θυμοῦμαι ἀπὸ τὰ νεανικά μου χρόνια. Δὲν ἤταν ἴσως δυσκρόσιτη, οὔτε ἀπὸ τὶς πολὺ ντισταγκέ: γνώρισα ἀργότερα γυναῖκες πιὸ σπάνιες καὶ περιπέτειες πιὸ κολακευτικές. Ἀλλ' εἶχαν τάχα καμμιὰ ἀπ' αὐτές, ὅλην ἐκείνη τὴν χάρι καὶ τὴ δροσιά:... Ὄχι Εἶχαν συζύγους διασήμους, ἐραστὰς πλουσίους, εἶχαν ζιμπελὶν καὶ αὐτοκίνητα ποὺ σκορπούσαν ἐπιδεικτικὴ λάμψι. Τὰ εἶχαν ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὴν τρυφερὴ ἀφέλειά σου, Λίνα, οὔτε τὶς ἀπολαυστικὲς τρέλλες σου...

Τί ἀπέγεινες ; Ἂν τυχὸν διαβάσῃς αὐτὲς τὶς γραμμές, μὴ μὲ κατακρίνῃς ποὺ διηγοῦμαι αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτο τῆς ζωῆς ποὺ περάσαμε μαζί. Τὸ διηγοῦμαι ὄχι ἀπὸ κυνικὴν ἀδιακρισίαν, ἀλλὰ γιὰ τὴν συγκίνησιν ποὺ μοῦ προκαλεῖ...

Μιὰ φορὰ —τὴν Πρωτοχρονιὰ— μοῦ εἶχε προσφέρει μιὰ πίπα κοκκαλένια, στολισμένη στὴ μέση μ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ τριαντάφυλλα. Ἤταν μιὰ νουβωτὲ κιὶ χάρηκα πολὺ γι' αὐτὸ τὸ δῶρο ποὺ ἀπέκτησα. Ἡ Λίνα δὲν ἤτο πλουσία : τὸ δῶρό της ἀντεπροσώπευε οἰκονομίες ποὺ τὶς μάζεψε ὑπομονετικά, ἢ κάποιο κόλπο τοῦ κεφαλιοῦ της, ποὺ προτιμοῦσα νὰ μὴ τό ἐξακριβώσω. Μὲ λίγα λόγια βρῆκα αὐτὴ τὴν πίπα, τὸ πρωΐ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, στὴν τσέπη τῆς πυτζάμας μου. Ἐγὼ πάλι, εἶχα κρύψει στὸ σκορπίνι τῆς Λίνας, ἕνα μικρὸ στήριγμα μὲ διαμαντάκι ποὺ δὲν ἐπρόκειτο νὰ κεντήσῃ οὔτε τὴν δική της καρδιὰ οὔτε τὴν δική μου, ἀλλὰ μόνο τὸ μαῦρο βελουδένιο καπελλάκι της τὸ τόκ.

— Τί καλὸς ποὺ εἶσαι !

— Τί χαριτωμένη καὶ τί τρελλὴ ποῦ εἶσαι!

Καὶ, καθισμένοι στὸ κρεββάτι μας, κυττούσαμε καθένας τὸ δῶρο του. Τὰ κρατούσαμε στὸ χέρι, τ' ἀκουμπούσαμε ἐπάνω στὸ σεντόνι καὶ ἀγκαλιασμένοι ἀπὸ τὸν λαιμὸ, ξαναλέγαμε ἀδιάκοπα, ἀνάμεσα στὰ φιλιά μας, τὰ ἴδια λόγια :

— Τί καλὸς... Τί τρελλή !... Καλέ μου... Τρελλή.... Καλέ μου...

Δὲν τὴν ἀποχωριζόμουν πιὰ ἐκείνη τὴν πίπα. Ἀρχιζα νὰ κάπνίζω πολύ, πρόσεχα μήπως τὸ σιγαρέττο κάψῃ τὸ κόκκαλο καὶ τὸ τραβοῦσα ἔξω μὲ καφρίτσα, ἂν εἶχα πρόχειρη, ἢ μὲ τὸ νύχι —πόσες φορὲς βλάκα ! — Τὴν ἔκλεινα προσεκτικὰ στὴ θήκη της. Μ' ὅλη μου τὴν ἀπροσεξία καὶ τὴν ἀφηρημάδα ποὺ μ' ἔκανε νὰ χάνω ὅλα τὰ πράγματά μου, τὴν ἐπρόσεχα πολύ. Ὅμως, ἡ Λίνα μοῦ προεῖπε τὴν τύχη ποὺ περίμενε τὸ δῶρό της.

—Θὰ τὴν χάσῃς, ὅπως ὅλα ὅσο σοῦ δίνω...

— Γιατὶ ὅλο τὸ λὲς καὶ τὸ ξαναλές ; Θὰ μοῦ τὴν βασκάνῃς...

— Δὲν ξέρεις νὰ φυλᾷς τὰ πράγματά σου... "Αν μ' ἀγαποῦσες πολύ, θὰ τὰ πρόσεχες καλύτερα. Ἀλλὰ σ' ἀρέσουν ἢ ἐπιδεῖξεις !.... Δείχνεις ὅλα ὅσα ἔχεις, καὶ ἔτσι, στὰ τελευταῖα, τὰ χάνεις,

Εἶχε δίκηο, ὀφεῖλω νὰ τὸ ὁμολογήσω· ἔχασα πολλὰ πράγματα μὲ τὸ νὰ θέλω νὰ τὰ ἐπιδεικνύω, ὅπως τῶλεγε. Ἀλλὰ τὴν πίπα, τόσο τὴν πρόσεχα, ὥστε δὲν τὴν ἔχανα. Καὶ μὲ τὸ νὰ τὴν προσέχω τόσο τὴν ἀγαποῦσα ὁλοένα πιὸ πολύ, καὶ ἔτρεμα μήπως τὴν χάσω. Κάποια μέρα ὁ ὑπηρέτης τὴν ἔρριξε μαζὶ μὲ τὴν θήκη της Ἤταν σὰν νὰ μὲ χτύπησαν κατάστηθα. Ἔτρεξα, ἄνοιξα τὴν θήκη μὲ συγκίνησιν... Ἤταν ἄθικτη. Τί χαρά ! Ὡς τόσο, μιὰ μέρα. τὴν ἔχασα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.

Τὸ βράδυ μετὰ τὸ δεῖπνο, ζήτησα τὴν κοκκαλένια πίπα στὴν ἀριστερὰ τσέπη τοῦ γιλέκου μου ὅπου πάντα τὴν ἔκρυβα. Δὲν ἤταν ἐκεῖ, ψάχτηκα τοῦ κάκου καὶ χλόμασα. . . Ἡ Λίνα μὲ κοιτοῦσε καὶ μὲ ρώτησε ἀπλούστατα μὲ περίλυπη φωνή :

— Ἡ πίπα σου ;

—Ναί...

Καὶ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια ἐσήμαιναν πολλά. Ἔλεγαν ἐπάνω-κάτω : «Σοῦ τὸ προεῖπα.. Θὰ χανόταν κι' αὐτὴ ὅπως ὅλα ὅσα σοῦ δίνω...»

Πολὺ ἐμελαγχόλησα. Ἡ Λίνα φαινόταν καρτερικὴ καὶ πονετικὴ γιὰ τὴν ἀφηρημάδα μου. Ἤταν Δεκέμβριος. Σταματοῦσε στὶς βιτρίνες τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ κοιτοῦσε ὥρα πολλή. Ἕνα βράδυ μοῦ εἶπε :—Κοίταξε αὐτὴν ἐκεῖ... εἶνε σχεδὸν σὰν ἐκείνην πού..

Τῆς ἔσφιξα τὸ μπράτσο γιὰ νὰ σιωπήσῃ. Μοῦ ἔκανε κακὸ ποὺ μοῦ τὴν θύμιζε. Ἕνα τιποτένιο πρᾶγμα παίρνει κάποτε γιὰ μᾶς μεγάλης ἀξίας σαν νὰ ἤταν φυλαχτό. Μοῦ φαινόταν πῶς ὁ ἔρωτας τῆς Κίνας συνεδέετο μὲ κείνη τὴν πίπα. Τὴν ἔχασα: δὲν θ' ἀργοῦσα νὰ τὴν χάσω, καὶ αὐτήν. Μιὰ μέρα θὰ γινόταν ἄφαντη, κι' αὐτή. Μοῦ εἶπε ἀκόμη :

— Τί θέλεις γιὰ τὸ Νέον Ἔτος ;... Τοῦτο τὸ χρόνο ἔχω ἀπεναντίας.

— Σένα μόνο...

Σίμωνε ἡ Πρωτοχρονιά. Ἡ Λίνα κοιτοῦσε τί νὰ διαλέξῃ, γιὰ νὰ μοῦ προσφέρῃ δῶρο. Κοὶ εἶπε μὲ ἀναστεναγμό :

— Κρίμα ποὺ δὲν εἶμαι πλουσία. Λὲς ὅτι οἱ πλούσιοι αἰσθάνονται τόση εὐχαρίστησι νὰ προσφέρουν ;

Ξυνήσαμε τὸ πρωΐ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου στὴν ἀγκαλιὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Μπροστὰ σὸ τζάκι, εἶχα τοποθετήσῃ κρυφὰ μίαν κασσετίνα τοῦ ταξειδιοῦ ποὺ πολὺ τὴν ἐπιθυμοῦσε. Καὶ στὴν τσέπη τῆς πυτζάμας μου βρῆκα ἕνα στενόμακρο πακετάκι. Γιὰ μένα, δὲν ἤταν καμμία σουρπρίζ' συλλογίστηκα ὅτι βέβαια μοῦ ἀγόρασε ἄλλη πίπα. Καὶ τὴν κοιτοῦσα μ' εὐγνωμοσύνη. Ἤταν γεμάτη χάρι μὲ τὰ μαλλιά της τὰ σκορπισμένα τρελλὰ γύρω στὸ κεφάλι της, μὲ τὴν δροσερὴ καὶ ἀνεπιτήδευτη ὀμορφιά της, μὲ τὸσο μόρτικη...

— Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ...

— "Ἀνοιξε προτοῦ μ' εὐχαριστήσῃς.

Αἰσθανόμουν τὴν θήκη κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου. Ξετύλιξα τὸ πακετάκι καὶ βρίσκω μιὰ πίπα —τὴν ἴδια, ἀκριβῶς τὴν ἴδια — σὰν ἐκείνη ποὺ ἔχασα, μισοκαμμένη στὴν ἄκρη της.

—Ἐγὼ σοῦ τὴν εἶχα πάρῃ. Ἤθελα νὰ ἰδῶ ἂν θὰ λυπηθῆς ποὺ τὴν ἔχασες. Στὴν ἀρχὴ θέλησα ἀμέσως νὰ σοῦ τὴ δώσω... Ὕστερα, ἐπειδὴ δὲν ἤξερα τί μπορεμὰ νὰ σοῦ κάνω... Ἀλλὰ σοῦ ἀγόρασα καὶ μία καινούργια θήκη.

Αἰσθανόμουν μεγάλη χαρά. Νὰ ξαναύρω κάτι τι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τί μεγάλη ἀγαλλίασις ! Ὅλα τὰ ἔβλεπα ρόδινα ·.

—Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόση χαρὰ μοῦ προξένησες, παληκόριτσο.

Ἤτιν ἀλήθεια. Πόσο εἶναι τερπνὸ νὰ ξαναύρῃς κάτι τι ποὺ νόμιζες πὼς τὄχασες γιὰ πάντα ! Εἶναι ἴσως ἡ μεγαλυτέρα τέρψις τῆς ζωῆς. Ποιὸ κορμάκι θερμό, ποιὰ δοντάκια γελαστά, ποιὰ χεράκια ντελικάτα θὰ μοῦ ἀποδώδώσουν τώρα τὰ χρόνια μου, τὸν ἐνθουσιασμό μου, τα ἀγνὰ αἰσθήματά μου, ὅλα ὅσα ἔχω χάση ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχή...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ

Ἀγαπῶ τὸ ἔθιμον τῶν δώρων τῆς πρωτοχρονιᾶς. Ἀγαπῶ νὰ δέχομαι δῶρα, καθὼς καὶ νὰ προσφέρω. Ἀλλὰ τότε, πόσοι ἐνδοιασμοί ! Γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ προσφέρῃς ὅ,τι δήποτε σὰν γιὰ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ἕνα χρέος, σὰν νὰ λὲς δηλαδή : «Καὶ τοῦτο, ἐξωφλήσαμε!». Βασανίζεις τὸ μυαλό σου νὰ μαντεύσῃς ἐκεῖνο ποὺ θὰ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν.

Ἕνας σύζυγος γνωρίζει ποῦ νὰ στηριχθῆ. Πάντα ὑπάρχει κάτι ποὺ ἡ γυναῖκα του ἐπιθυμεῖ καὶ βρίσκει τὸν τροπο νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ἀμηχανίας. Τὰ πλούτη σπάνια μᾶς εὐνοοῦν μέχρι σημείου ὥστε νὰ μᾶς χορταίνουν.

Αὐτὸ ἐν τούτοις συμβαίνει στὴ φίλη μουΜόνικα. Καὶ ἔτσι δὲν γνωρίζει πειὰ τὴ μεθυστικὴ χαρὰ νὰ ἐπιθυμεῖ μὲ πάθος. Οὔτε κἂν ἀπολαμβάνει πειὰ ἐ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

I

Τὴν ἔλεγαν Μαργαρίτα καὶ τὴν περίμεναν στὸν Παράδεισο, γιατί ὁ Θεὸς εἶχε πῆ: «Εἶνε μιὰ ἀθῶα ψυχή, κι' ἐπειδὴ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς τύχῃ κανένα κανένα κακὸ ἐκεῖ κάτω, θὰ τὴν πάρω ἐδῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες — ἂν τὸ θυμηθῶ».

Ἦταν μιὰ ταπεινὴ καὶ γλυκειὰ κοπέλλα, καὶ τὴν εἶχαν παρανομάσει «ὁ ἄγγελος τοῦ χωριοῦ».

Πρωϊνὴ σὰν τὴν αὐγή, καὶ φρέσκη σὰν κι' αὐτήν, κάθε μέρα, ξυκνῶντας, ἔκανε τὴν προσευχὴ ποὺ τὴν εἶχε μάθει ἡ μητέρα της, ἐντυνόταν ἔπειτα στὸ παρθενικό της κρεββάτι. Καὶ μὴ ἔχοντας πολλὲς πολυτέλειες, ἐντυνόταν χωρὶς καθρέφτη.

Ἔπειτα, ὅπως εἶχε κάμει ἐχτές, κι' ὅπως θὰ ἔκανε κι' αὔριο, γιὰ νὰ ζῇ τίμια, ἄρχιζε τὴ δουλειά της.

Καί, τζίτζικας καὶ μέλισσα μαζί, ἐτραγουδοῦσε δουλεύοντας.

Ἕνα παληὸ τραγοῦδι παλληκαριᾶς κι' ἀγάπης, τοῦ ὁποίου οἱ στίχοι μποροῦσαν νὰ περάσουν μιὰ ψυχὴ ἀθῶα, δίχως νὰ παράξουν τὴν ἀγνότητά της.

II

Ἕνα καλοκαιρινὸ βράδυ, καθισμένη ἔξω στὸ πεζοῦλι τοῦ σπιτιοῦ της, ἔγνεθε μὲ τ'ἀδράχτι.

Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ τ' ἀστέρια γεννιοῦνται ἕνα ἕνα στὸν οὐρανό, καὶ κάνουν σιγιάλο στοὺς ἐρωτευμένους, ποὺ τρέχουν μὲ τὰ νεανικὰ πόδια τους στὰ ραντεβοῦ των καὶ φθάνουν πρὶν τῆς ὥρας.

Γιατί ἡ καρδιὰ προχωρεῖ πάντα πιὸ πολὺ ἀπ' τὸ ρολόϊ.

Ἡ Μαργαρίτα τραγούδαγε τὸ τραγοῦδι της, γυρίζοντας τ'ἀδράχτι της, ὅταν πέρασε μπροστά της μιὰ ἀπ' τὶς γειτόνισσές της, ποὺ πήγαινε σὲ μιὰ γιορτὴ ποὺ θὰ γινόταν. Ἦταν ντυμένη μὲ φορέματα καινούργια κι' ἔτρεχε νὰ προφτάσῃ, ἀκουγοντας τὰ ταμπούρλα, ποὺ ὁ ἀέρας ἔφερνε ἀπὸ γύρω τὸν ἦχο τους.

Στάθηκε ὅμως μπροστὰ στὴ Μαργαρίτα, γιὰ νὰ τῆς ἰδῇ τὸ καινούργιο της φόρεμα καὶ τὸ γιορντάνι καὶ τὰ σκουλαρήκια της· καὶ τῆς ἔδωκε τὸ χέρι, γιὰ νὰ δῇ ἡ Μαργαρίτα τὸ χρυσό της δαχτυλίδι ποὺ ἔλαμποκοποῦσε στὸ δάχτυλό της.

Ἔπειτα τράβηξε τὸ δρόμο της γελῶντας.

Κι' ἡ Μαργαρίτα τὴν παρηκολούθησε μὲ μιὰ ματιά, — ποὺ ἀνησύχησε τὸν καλό της ἄγγελο.

Καί, τ' ἀδράχτι σβούριζε πιὸ ἀργὰ στὰ δάχτυλα τῆς Μαργαρίτας, καὶ τὸ κουβάρι ἔπεσε ἀπ' τὴν ποδιά της.

Καὶ τὸ πέσιμό του τὴν ἐτράβηξε ἀπ' τὴν ἀφιῃημάδα της, καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια εἶδε ὀρθὸν μπροστά της, στὰ χέρια τὸ καπέλλο μ' ἕνα ἡφεστρὸ σὰν φλόγα καρφωμένο ἀπάνω, ἕναν ἱππότη κομψότατα ντυμένον, ποὺ τὴν ἐχαιρέτισε μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ φωνὴ γλυκειὰ κι' εὐγενική τὴν ἐρώτησε:

« — Ὁ δρόμος ποὺ βγάνει στὴ χώρα ποιὸς εἶνε ;»

Ἡ Μαργαρίτα τοῦ εἶπε κι' ἀνασήκωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ καλλίτερα τὸ δρόμο ποὺ πρεπε νὰ πάρῃ.

Τότε ὁ ξένος ἔκαμε μιὰ ὑπόκλισι, καὶ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν πληροφορία, τράβηξε ἀπ' τὸ δάχτυλό του ἕνα δαχτυλίδι χρυσό, μ' ἕνα διαμάντι ποὺ ἔλαμπε σὰν ἄστρο, καὶ τὸ πέρασε στὸ δάχτυλο τῆς Μαργαρίτας.

Αὐτὴ βρῆκε τὸ δαχτυλίδι πιὸ ὄμορφο ἀπὸ τῆς γειτόνισσές της.

Καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ ξένου ἐφωτίσθηκε ἀπώνα χαιμόγελο ἀλλόκοτο.

Μὰ ξεφανερώθηκε τότε ἕνας ζητιᾶνος, ντυμένος μὲ κουρέλια, ποὺ σταμάτησε μπροστὰ στὴ Μαργαρίτα—καὶ μὲ φωνὴ τρεμουλιάρικη τῆς εἶπε:

«Ἐλεημοσύνη, ὄμορφη κοπέλλα μου!»

Ἡ Μαργαρίτα ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ χέρι της καὶ τοῦδωκε τοῦ φτωχοῦ.

Ὁ ξένος ἔβγαλε μιὰ φωνὴ λυσσασμένη—κι' ἄπλωσε τὸ χέρι στὴν κοπέλλα.

Μὰ ὁ ζητιᾶνος, ποὺ ἦταν ὁ φύλακας ἄγγελος τῆς Μαργαρίτας, τὴν ἐσκέπασε μὲ τὴς φτεροῦγες του.

Κι' ὁ Σατάν, ποὺ εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ τὴν παρασύρῃ στὴν ἁμαρτία, πῆρε δρόμο μπροσνὰ στὸ οὐράνιον πνεῦμα.

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ—ὁ φύλακας ἄγγελος πῆγε νὰ ἱστορήσῃ αὐτὰ ποὺ ἔγιναν στὸν καλὸ Θεὸ καὶ τοῦ εἶπε:

«Κύριε, πρέπει νὰ τὴν καλέσῃς κοντά σου.»

Κι' ὁ Πανάγαθος ἀποκρίθηκε:

«Καλὰ λές, θὰ σκεφθῶ.»

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα δὲν τὸ θυμόταν πιά.

Καί, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἐκκλησία, ἡ Μαργαρίτα ἀπάντησε ἕνα νέον, ποὺ τῆς προσέφερε ἁγιασμένο νερό.

Εἶχε παιδικὴ τὴν καρδιὰ καὶ τὸ πνεῦμα αἰώνιο, καὶ τὸν ἔλεγαν Φάουστ.

('Απ' τὴς «Μπαλλάντες») HENRY MURGER

ΕΧΕΙΣ ΠΑΡΕΙ...

Μὲ χυμένα στὸν ὦμο
τὰ ξανθά σου μαλιά,
εἶχες πάρει τὸ δρόμο
γιὰ τὴν ἔρμη φωλιά.

Κι' εἶχες πάει, θλιμμένη,
σὲ μι' αὐγὴ κορφυρή,
μιὰν ἀγάπη χαμένη
ἡ καρδιά σου νὰβρῇ.

Τὰ πουλιά, λές, τὸν πόνο
σὰ νὰ νιώσαν κι' αὐτὰ
καὶ τῆς λύρας τὸ στόνο
ἐκρατῆσαν θλιφτά.

Καὶ στὸ κλάμμα βογκοῦσαν
τὰ λαγκάδια ἠχερά!
καὶ τ. ἀνθάκια γυρνοῦσαν
πρὸς τὴ γῆς, λές, νεκρά!

Τὸ φριχτὸ Γολγοθᾶ σου
εἶχες πάρει... Κοντὰ
ἀκλουθῶ τὴ σκιά σου
μὲ τὰ δάκρυα πνιχτά!

Κι' ἐτραβοῦσες στὴν ἔρμη
τοῦ ἔρωτά μας φωλιά,
κεῖ νὰ ἀφήσῃς μὲ θέρμη
τὰ στερνά σου φιλιά!

Κόρινθος *Γιάννης Ἀκρίτας*

"Η ΒΕΡΡΑ,,

"Ὑστερα ἀπὸ τόσα χρόνια νάτην μπροστά πάλι. Καὶ οὔτε τὸ περίμενε αὐτό, οὔτε τὸ εἶχε συλλογισθῆ ποτέ. Μάλιστα σ' ὅλο αὐτὸ διαστημα - πέντε-ἑξὴ ὁλόκληρα χρόνια—ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἄφισε, δὲν εἶχε θυσιάσει γι' αὐτὴν οὔτε μιὰ σκέψη, σὰν μνημόσυνο, νὰ ποῦμε, στὴν παληά του ἀγάπη, Καὶ νὰ τώρα ποὺ τὴν ξαναέβλεπε ἔτσι ξαφνικὰ στὸ δρόμο του. Πέρασεν αὐτὴ φαινομενικὰ ἀδιάφορη, μὰ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ μὲ φανερὴ τὴν προσπάθεια νὰ κρατήσῃ σταθερὸ τὸ βῆμα της.

Στάθηκε αὐτὸς μὲ μιὰ ἱερὴ κατάνυξι πρὸς τὴν σιλουέττα ἐκείνη, ποὺ ἄλλοτε—οὔ ; πόσο θαμπὲς τοῦ φαινόντανε οἱ μέρες ἐκεῖνες!—τοῦ εἶχε προσφέρει σῶμα καὶ ψυχή, κι' τὴν ἐκύτταξε. Κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισό του μὲ κόπο συνεκράτησε ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι. Τὴν εἶδε ἀκόμη, ἀκόμη ἕως ὅτου χάθηκε. "Ἀθελα τοῦ ξέφυγε ἕνας στεναγμός...

"Ἔπειτα, τὴν ξαναεῖδε ἀκόμη μερικὲς φορές. "Α ! πόσο νοσταλγοῦσε τὲς παλιὲς ἐκεῖνες μέρες. Πόση ἡδονή, πόσα φιλήματα! Τώρα θύμωνε μὲ τὸν ἑαυτό του, ποῦ φάνηκε ἄλλοτε τόσο χυδαῖος, τόσο ἄνανδρος! Ἀφοῦ τὴν ἐχόρτασε, τὴν ἐγκατέλειψε ἔτσι ξαφνικά, χωρὶς λόγο καὶ χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καμιὰν ἐξήγησι. "Ετσι,μόνο γιατὶ τὴ χόρτασε. Καὶ ἐκείνη πόσο θὰ ὑπέφερε ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοιαν ἐγκατάλειψι ! Μὰ τί τὸν ἔνοιαζε αὐτὸν ἂν ὑπέφερε. Ἂν πόνεσεν ἐκείνη ; Τώρα νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ ἔκανε ποὺ τὴν λαχταροῦσε πάλι, τὴν ἤθελε, τὴν ποθοῦσε.

"Α ! ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν πλησιάσῃ πάλι! Τώρα ποὺ φούντωσε τὸ κορμί της καὶ πῆρε τὴν γραμμὴ τῆς τέλειας γυναίκας. Μὰ αὐτὴ δὲν τοῦριχνε οὔτε βλέμμα. Πάντα ἀδιάφορη σὰν νὰ μὴ τὸν ἤξερε, σὰν νὰ μὴ τοῦ εἶχε δώσῃ ποτὲ τὰ φιλιά της...

"Ενα δειλινὸ τὴν εἶδε πάλι καὶ τὴν ἀκολούθησε. Νὰ τὴν πλησιάσῃ ; "Οχι ; Τί μαρτύριο! "Αν τοῦδινε τοῦλάχιστον θάρρος μὲ τὴ ματιά της. Αὐτὴ ὅμως τίποτε. Προχωροῦσε. "Ερθασε στὴν ὀξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ τὴν ἄνοιξε, γύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπότομα καὶ τὸν κύτταξε, ἐνῷ ἀνέβαζε ἀργὰ-ἀργὰ τὸ δεξὶ της χέρι γιὰ νὰ ξεκουμπώσῃ τὸ μαντό της. Ὁ ἥλιος βασίλευε· κάποια ἀχτίδα γλύστησε καὶ ἄφισε μίαν ἀστραχὴ πάνω στὰ δάχτυλά της. "Ηταν ἡ βέρρα, ἡ βέρρα τοῦ γάμου της. Τοῦδειχνε τὸ σημάδι τοῦ νέου δεσμοῦ της μὲ τὴν ἰκανοποίησι τῆς ἐκδικήσεως γιὰ τὴ σκληρὴ ἐγκατάλειψι.

Θεσ]νίκη 23-X-21 *Ἀλ. Φ. Παπαβασιλείου.*

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑ

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΩΡΕΣ

Μιὰ μιὰ προβαίνουνε οἱ ξανθὲς
τοῦ ξανθοῦ "Ηλιου κόρες, οἱ "Ωρες...

Μύρια διαμάντια λάμπουνε
τῆς πρωϊνῆς τῆς πάχνης,
στὸ κρεμαστό, μεσόκλωνα,
πλεμμάτι τῆς ἀράχνης,
κι' ὅπου δροσιὲς αὐγερινὲς
καὶ φουντωμένοι ἀπόσκιοι
μαζὶ μὲ μύρια ὀνείρατα
καὶ ἡ ψυχή μου βόσκει.

Μιὰ μιὰ προβαίνουνε οἱ ξανθὲς
τοῦ ξανθοῦ "Ηλιου κόρες, οἱ "Ωρες...

Μὰ τώρα πίσω ἀπ' τὸ σγουρὸ
νὰ ξεπετᾷ τὸν τίλλιο
βλέπω, σὰν κόκκινο πουλί,
τῆς ἀνοιξῆς τὸν ἥλιο,
ποὺ μέσ' ἀπ' τὰ κλαδόφυλλα
τὸ πρῶτο φῶς του ρίχτει
καὶ μὲ τὸν ἴσκιο στὴ βαθειὰ
τὴ χλόη πλέκει δίχτυ.

Μιὰ μιὰ προβαίνουνε οἱ ξανθὲς
τοῦ ξανθοῦ "Ηλιου κόρες, οἱ "Ωρες...

Μ' ἄλλες ψυχὲς μυριόχρωμες
στὰ λούλουδα τριγύρω
ποὺ τὴ σταχτιὰ μοσχοβολιὰ
ρουφοῦνε καὶ τὸ μύρο
—σμύρνα, βεγζόη, ὁποπονάξ,
κορύλοψις καὶ μόσκοι—
σὰν ὄνειρο μεσημεριὸ
καὶ ἡ ψυχή μου βόσκει.

Μιὰ μιὰ προβαίνουνε οἱ ξανθὲς
τοῦ ξανθοῦ "Ηλιου κόρες, οἱ "Ωρες...

Τῶν λουλουδιῶν τὰ πέταλα
θαρρεῖς οἱ αὔρες παίρνουν
ἤ κάποια ἀποκρυφα Στοιχειὰ
τέτοια λουλούδια σπέρνουν
—ἄσπρα, γαλάζια, κόκκινα—
ὅσο οἱ ψυχὲς πετᾶνε,
στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης των
ποὺ τὴν ἀνθοβολᾶνε...

Μιὰ μιὰ χλομαίνουνε οἱ ξανθὲς
τοῦ ξανθοῦ "Ηλιου κόρες, οἱ "Ωρες...

Μὲς ἀπ' τὰ φύλλο τὸ στερνὸ
τὸ φῶς του ὁ ἥλιος ρίχτει
καὶ μὲ τὸν ἴσκιο στὴ βαθειὰ
τή χλόη πλέκει δίχτυ,
κι' ἔτσι θαρρῶ-σὰν τῶν δεντρῶν
τὰ φύλλα κουνηθοῦνε,
πῶς μὲς στοῦ "Ερωτα οἱ ψυχὲς
τὸ δίχτυ θὰ πιασθοῦνε.

Καὶ μιὰ μιὰ σβύνουνε οἱ χλωμὲς
τοῦ ξανθοῦ "Ηλιου κόρες, οἱ "Ωρες...

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΧΟΡΟΣ

Καφτὸ μολύβι μέσα μου οἱ λάγνοι πόθοι
μου κυλᾶνε θεριεμένοι καὶ στήνουν ἕνα σύφλογο στὴ φαντασιά μου τὴν ἄσωτη.
Κ' ἡ ποθομάννα ἡ φαντασιά μου — τρελλὴ Μαινάδα—στήνει χορὸ λαγγεμένο στοῦ νοῦ μου τὸ σύθαμπο.
Καφτὸ μολύβι μέσα μου οἱ λάγνοι πόθοι
μου κυλᾶνε καὶ μοῦ ξανάβουνε τὴ σάρκα τὴν ἀψὴ καὶ μοῦ σιφουνίζουνε τὰαλμα τἀλικόσπιθο.
Σάτυροι μέσα μου ξυπνᾶνε τραγοπόδηδες,
λυγερόκορμοι καὶ, μεθυσμένοι ἀπ' τὴς σάρκας τὸν ἀχνό, χοροπηδᾶνε ξώφρενα, βαρώντας δ-μάδι τὰ σουράβλια τους γλυκόλαλα.
Κι' ἀχολογάει τὸ γλυκοτράγουδο τὸ λάγνο ἀνάκατο μὲ τὰ συρτὰ τους τὰ γέλια καὶ τὴ στριγγιὰ φωνὴ τους καὶ ἠδονέβει τὶς αἰσθήσεις καὶ παράζει τοῦ νοῦ τὴ γαληνάδα.
Σάτυροι ποθοκλάνταχτοι, Μαινάδες μεθυσμένες πιαλᾶνε στὶς φαντασιᾶς μου τὰ σύγυρα καὶ πάνω στὸ χορό τους τὸν τρελλὸ γυρέβουνε νὰ σπάσουν κάπιες ἀλυσσίδες βαρειὲς ποὺ τοὺς ζώνουν...
Κι' ἀπόμακρα, στῆς φαντασιᾶς μου τὸ χορό, σταῦν ἤσκιων τάνεμόζαλο, κάπιες σειρῆνες,γητέφτρες, ὀρθοβύζες, ξεφαντώνουνε καὶ μοῦ κερνᾶν τὰ μελοστάλαχτα τραγούδια ἀγκαλὰ καὶ τὰ μπρούτζινα γέλια τους καὶ λυγίζουνε φιδίσια τἀδρὰ κορμιά τους σὲ μιὰ μεγαλόπρεπη ἀποθέωση τῆς σάρκας.
Καφτὸ μολύβι μέσα μου οἱ λάγνοι πόθοι
μου κυλᾶνε θεριεμένοι καὶ στήνουν ἕνα σύφλογο στὴ φαντασιά μου τὴν ἄσωτη.
Κ' ἡ ποθομάννα ἡ φαντασιά μου—τρελλὴ Μαινάδα—στήνει χορὸ λαγγεμένο στοῦ νοῦ μου τὸ σύθαμπο.

Νέο Φάληρο *Καίσαρας Ἐμμανουὴλ*

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἐπὶ τέλους, ἀδελφέ, ἀναπνέω λιγάκι! Ἐπὶ τόσα χρόνια τώρα γροῦθοκοποῦμαι καθ' ἑβδομάδα μὲ τὴν «Ντολορές», μὲ τὴν «Πυθία», μὲ τὴν Πύρ, καὶ ὅλους τοὺς συνεργάτας τῆς «Σφαίρας» γιὰ νὰ ἐξοικονομήσω λίγο χῶρο πρὸς τοποθέτησιν τῆς πολυπαθοῦς «Στήλης μου», τὴν ὁποίαν περιάγω ἀπὸ σελίδος εἰς σελίδα, σὰν καστανᾶς τὴ φουφοῦ του ἀπὸ γωνιὰ σὲ γωνιά...

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, βοηθοῦντος τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἡ «Στήλη μου» ἔγινε «Σελίς μου». Εἶνε ὁ καλλίτερος μπουγαμᾶς ποὺ μποροῦσε νὰ μοῦ κάμῃ ἡ «Σφαίρα», γιατί τίποτε δὲν μ' εὐχαριστεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ μπορῶ νὰ ἀπλώνω τὰς ἀπαντήσεις μου στοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς κρίσεις μου ἐπὶ τῶν ἔργων των. Καὶ τίποτε δὲν εὐχομαι θερμότερονπαρὰ γ' ἀποκατασταθῇ ἐπὶ τέλους ἡ εἰρήνη κατὰ τὸ εἰσερχόμενον νέον ἔτος, νὰ ὁμαλοποιηθῇ ἡ κατάστασις, νὰ ὑπερχαμφθοῦν αἱ δυσχέρειαι τοῦ βίου, γιὰ νὰ μπορέσῃ καὶ ἡ «Σφαίρα» γ' αὐξήσῃ μονίμως τὰς σελίδας της καὶ νὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ προσφέρω ὅ,τι ἔχω καλλίτεραστοὺς ἀναγνώστας μου.

Κοὶ θέλω νὰ τοὺς βεβαιώσω διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι μόλις τὸ ἐπιτρέψουν αἱ περιστάσεις, πρώτη ἡ «Σφαίρα» θὰ προβῇ εἰς αὔξησιν τῶν σελίδων της.

Ἡ «Σφαίρα», ἡ ὁποία ἐπὶ 3 ἤδη ἔτη σταδιοδρομεῖ ἐπὶ κεφαλῆς πάντοτε τοῦ περιοδικοῦ μας τύπου, ἐννοεῖ καὶ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος της, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται σήμερον, νὰ μὴν ὑπολειφθῇ τῆς φήμης της, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐξαπλώσῃ καὶ νὰ τὴν στερεώσῃ εἰς εὐρυτέραν ἀκτῖνα. Καὶ οἱ ἀναγνῶσται ξεύρουν ὅτι οὐδέποτε ἔδωκα ὑποσχέσεις, αἱ ὁποῖαι πρόκειται νὰ μὴ πραγματοποιηθοῦν.

Ἐν τῷ μεταξὺ θέλω νὰ εὐχηθῶ εἰς τὰς ἀναγνωστρίας καὶ τοὺς ἀναγνώστας μου τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὡραιοτέρων των ἐλπίδων κατὰ τὸν καινούργιον χρόνον καὶ νὰ εὐχαριστήσω ἐκείνους ποὺ ἐστειλαν ἤδη τὰς εὐχάς των εἰς τὴν «Σφαίρα».

Ἰδιαίτερον χαιρετισμὸν ἀπευθύνω πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τὸ Νέον Ἔτος εὑρίσκει εἰς τὸ Μέτωπον. Καὶ δὲν βρίσκω τί ἄλλο καλλίτερο νὰ τοὺς εὐχηθῶ παρὰ καλὴν καὶ γρήγορην ἐπάνοδον εἰς τὰ σπίτια των.

Ἂς ἀσχοληθῶμεν τώρα λιγάκι καὶ μὲ τὴν φιλολογίαν.

Ἔργα ἔχω λάβει πολλά, ὄχι ὅμως—μὲ λύπην τὸ λέγω—καλά. Τὰ περισσότερα, ὀφείλω νὰ τ' ὁμολογήσω, δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀπορρίψιμα. Καλὰ στὴν ἐμπνευσι, καλὰ στὴν ἐκτέλεσι· ποῦ καὶ ποῦ ὅμως βλέπω μερικὰ λάθη ποὺ τὰ χαντακώνουν.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτά, μοῦ δίδουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμω μίαν ὑπόδειξιν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας : "Οταν γράφουν νὰ μὴ ἐπωφελοῦνται ὑπερβολικὰ τῆς ποιητικῆς ἐλευθερίας, διότι καμμιὰ φορὰ καταντοῦν ἀκατανόητοι. Κάθε φιλολογικὸ ἔργον πρέπει νὰ ἔχῃ λογικὴν συνέχειαν,σύνδεσιν καλὴν ἐννοιῶν καὶ ψυχολογικὴν ἀνάπτυξιν λεπτομέρειες. Κάθε λέξις καὶ κάθε ἔννοια νὰ ἔχῃ τὸν σκοπόν της καὶ τὴν θέσιν της ἀκριβῶς ποὺ μπαίνει καὶ νὰ βρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν κεντρικὴν ἰδέαν. "Οχι ἀσυναρτησίες καὶ ἀσυνέπειες καὶ παραγεμίσματα ἀδικαιολόγητα, ποὺ παρέχουν στὸν ἀναγνώστη τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τὰ ἔγραψε δὲν ἤξερε τί γράφει ἤ, τουλάχιστον, γιατὶ τὰ γράφει,

Τὸ ποίημα τοῦ κ. Κομπιλίρη, καλό. Θὰ ἦταν καλλίτερο ἂν ἔλειπαν δυὸ τρεῖς χασμωδίες. Ὀκωσδήποτε ἐγκρίνεται.

Ἀπὸ τὰ δύο ποιήματα τοῦ κ.Γ.Κ. τὸ «Στερνὴ Σερενάτα» ἔχει τὰς ἀσυνεπείας περὶ τῶν ὁποίων γράφει πιὸ πάνω. Ὁμιλεῖ περὶ μιᾶς ποὺ «ὀργιάζει σ' ἄλλην ἀγκαλιά» τὴν πρώτη τοῦ γάμου της νύχτα, καὶ ὁ πρώην ἐρωμένος της, «κακόμοιρος τραγουδιστής», παίζει τὴ στερνή του σερενάτα. Καί, φυσικά, ὁ ἀναγνώστης περιμένει νὰ συνεχισθῇ τὸ ποίημα στὸ ἴδιο ἐνγοιολογικὸ μότο. Ἐξαφνα, καὶ ἀπὸ τοῦ 4ου ἀμέσως στίχου, οἱ ὅροι ἀνατρέπονται, οἱ ἔννοιες μπερδεύονται, οἱ ἰδέες ἀνακατεύονται. Στ' αὐτὰ τῆς«ὀργιαζούσης» βουτζει σὰν ὀχιὰ ἡ στερνὴ σερενάτα ; Ἀλλὰ τότε τί εἶδους ὄργιον εἶνε αὐτὸ καὶ γιατὶ νὰ μᾶς παρασταθῇ ὡς ὀργιάζουσα, ἐνῷ κάθε ἄλλο παρὰ τέτοιαν πρόκειται νὰ μᾶς τὴν ἀποδείξῃ ἡ συνέχεια. Τὸ ποίημα δὲν ἔχει λογικὴν συνέχειαν. Ἀλλοιῶς ἀρχίζει, ἀλλοιῶς συνεχίζεται καὶ ἀλλοιῶς τελειώνει. Ἐνῷ, ἂν κάπος διαφορετικὴ ἦταν ἡ ἀρχή, θὰ ἦταν πολὺ καλὸν ἐν τῷ συνόλῳ καθὼς ἔχει καὶ καλοδεμένους στίχους. Τὸ «Σὰν σήμερα» ὑπερβολικὸ καὶ ἀδικαιολόγητο.

Τὸ «Χωρὶς μιλιὰ» τοῦ κ. Β. Χαραλάμπους καλοχραμμένο, ἀλλ' ὄχι πολὺ καλὰ ψυχολογημένο.

Ἡ δεσποινὶς Β. Καρκ. δὲν ξέρει ἀκόμη νὰ κάνῃ ποιήματα, τὰ δὲ θέματα ποὺ διαλέγει ἀφορῆτως ρωμαντικὰ καὶ τετριμμένα.

Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν δεσποινίδα Μ. Π. Κ., μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὴ στιχουργεῖ καλλίτερα. Δὲν ἀρκοῦν ὅμως ὅσοι δήποτε καλοδεμένοι στίχοι γιὰ νὰ κάμουν ἕνα καλὸ ποίημα.

Τὸ «Ραγισμένο Τζάμι» τοῦ κ. Τώνη δὲν εἶνε ἄσχημο. Ἐνα «ἀλλοί!» ὅμως κι' ἕνα «κρυμμένο» ποὺ εἶνε ἐντελῶς ξεχρέμαστα, τὸ χαλοῦν σημαντικῶς. Ἐπίσης καὶ τὸ τελευταῖο «βαθειὰ κρυμμένο ἀπὸ κισσό», δὲν ἀποτελεῖ καλὴν εἰκόνα. Ἂς τὸ διορθώσῃ κι' ἂς μοῦ τὸ ξαναστείλῃ.

Τὸ πεζογράφημα τοῦ κ. Π. Πολυχρονιάδη ἀρχίζει καὶ προχωρεῖ πολὺ καλὰ μέχρι τινός. Ἀπὸ κεῖ ὅμως ποὺ ἀρχίζουν τὰ προκατακλυσμιαῖας χρήσεως «βασίλεια τοῦ Πλούτωνος» καὶ οἱ Εὐρυδίκες καὶ οἱ Ὀρφεῖς εἶνε γιὰ πέταμα. Μοῦ κάνει δὲ ἐντύπωσιν πώς, ἐνῶ ἀρχίζει σὲ τόσο μοντέρνο στύλ, τελειώνει σὲ τόσο πανάρχαιο.

Ὁ κ. Ι. Θεοφιλάτος φιλοσοφεῖ μὲ τὴν τύχη. Προτιμῶ τὰ λυρικὰ κομμάτια καὶ τὰ εὐθυμογραφήματα, παρὰ ἀπόπειρες φιλοσοφημάτων ποὺ δὲν προσθέτουν τίποτε νέον εἰς ὅσα ἔχουν γραφῆ μέχρι τοῦδε.

Στὸ «Σίτσα» τοῦ κ. Π. Σωτηριάδη δὲν βρίσκω καμμιὰν πρωτοτυπίαν ἄξιαν ἐνδιαφέροντος Τὰ συνήθη, Ἂν θέλῃ νὰ ἐπιτύχῃ σὲ τέτοιο αἰσθηματικὰ κομμάτια, ἂς παρακολουθήσῃ τὸν Ἕσπερον.

Τὸ «Ἀμοιαστος» τῆς δεσποινίδος Ψ. Γ. εἶνε μὲ εἰλικρινῆ πνοὴν γραμμένο, πολὺ ὑποκειμενικὸ ὅμως.

Ὁ κ. Β. Χατζηκώστας, ἐνῶ δείχνει μὲ τοὺς στίχους του :

Ἕνα κομμάτι γέλοιου σου,
μιὰ τοῦ Μαγιοῦ αὐγούλο,
στὸ μυρωμένο ἔπεσε
περιβόλι τῆς καρδιᾶς μου,

κάνει ὅμως κατάχρησιν τῆς ποιητικῆς ἐλευθερίας, καὶ δὲν καταλαβαίνω τίποτε πλέον παραχάτω. «Κι' εἶνε γλυκὸς ὁ ὕμνος του» — ποιανοῦ ; «Στὸν ἴσκιο του ἀποκάτω» — ποιανοῦ ; «Τοὺς μόσκους της νὰ δρέψῃ»—ποιό ; Τὸ γέλοιο ποὺ φύτρωσε καὶ κοιμᾶται καὶ «στέλνει τὴ λουλουδένια του ἀγκαλιά» καὶ «θὲ νὰ σοῦ ψάλλει μαγικά» κλπ. κλπ. Δὲν εἶνε λογικὰ πράγματα αὐτά.

Γιὰ τὴ φιλολογικὴ κίνησι ποὺ παρατηρεῖται στὴ Θεσσαλονίκη, χαίρω πολύ. Ἡ «Σφαίρα» εἶνε πρόθυμος εἰς ὑποστήριξιν κάθε ἀναλόγου προσπαθείας. Μὲ συλλόγους ὅμως μαθητικοὺς καὶ μετοικοὺς κλπ. κλπ. δὲν θέλει ν' ἀνακατεύεται. Ὄλ' αὐτὰ εἶνε διὰ πολὺ μικρὰ παιδία κι' ἀλλοίμονο στὸ περιοδικὸ ποὺ προσπαθεῖ μὲ τέτοια νὰ κρατηθῇ.

Ἡ δεσποινὶς Ἑλλη Παπαχριστοπούλου γράφει πολλὰ καὶ δὲν γράφει πρωτότυπα.

Ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα Παναγοκούλου, γράφει μὲ εἰλικρίνειαν, ἄτεχνα ὅμως. Ἂν διαβάσῃ καὶ κοπιάσῃ λίγο θὰ γράψῃ καλλίτερα.

Στὴν πρόζα τοῦ κ.Κοκκινίδη, λίγο ἀσυνάρτητην, βλέπω καταφανῆ προσπάθειαν μιμήσεως ἀραβικῶν μεταφράσεων.

Τὸ «Κομμάτια ἀπὸ τὸν Ἔρωτα» τοῦ κ. Νίκου πολὺ πρόχειρα γραμμένο καὶ ἀτελές. Τ'ἄλλα δὲν ἀξίζουν. Τὸ σατυρικὸ τοῦ κ.Σ.Γαλάνη δὲν εἶνε ἄσχημο. Παραθέτω ἐδῶ τοὺς τελευταίους στίχους, ποὺ εἶνε οἱ καλλίτεροι :

Εἰς δὲ τὸν Ἀγκαθάγγελον ἴδαν ἐμφουκαρᾶν
ποὺ πάντα τὸν ἐμβλέπομεν, χωρὶς νἄχῃ παρᾶν,
τάλληρον ὅλως καινουργὲς ἵνα ὀπτὴν χωρίδα
φάγῃ γιὰ τὴν καλὴ χρονιὰ μίαν μόνον μερίδα.

τὸ ὁποῖον ὁ Ἀγκαθάγγελος μερσίοε. Τὸ ἄλλο, «Στὸ δάσος» δὲν εἶνε ἐπιτυχημένον.

Ὁ κ. Ρούλης Σαρρῆς νὰ περιμένῃ νὰ δημοσιευθῇ τὸ ἐγκεκριμένο ἔργον του.

Τὸ «Διαβολάκι τοῦ Αἰγαίου», νὰ μὴ μοῦ ξαναστείλῃ τίποτε, διότι τὸ συνέλαβα κλέπτον.

Τὸ «Ὄνειρον ἡ Πραγματικότης» τοῦ κ.Κοντοῦ δὲν παρέχει ἐνδιαφέρον. Τέτοια συμβαίνουν πολλὰ στὴ ζωή.

Τὸ «Δὲν σᾶς γνωρίζω, κύριε», τοῦ κ. Κοντοπούλου μεγάλο καὶ δὲν τελειώνει ἐπιτυχημένα.

Τὰ κομμάτια τοῦ κ. Τ. Κάβ-ς κοινά. Καθὼς καὶ τοῦ κ. Ρ. Ρήγα,

Παρακαλῶ τοὺς κ.κ. Α. Μπουντ. καὶ Κλουκυθοκέφαλον νὰ μὲ βεβαιώσουν ὅτι τὰ κομμάτια ποὺ μοῦ ἔστειλαν εἶναι ἀποκλειστικῶς δικά των.

Τὸ «Γάντι» τοῦ κ. Α.Φ.Π. θ

λισάβετ Ξοπούλου, Εὐτυχία Καραμανόγλου, Μαρία Καφερέγκοπούλου, Γ. Ἀγγελάτος, Ἀθανασία Λουκαΐτου, Κατίνα Κονδύλη, Α. Γεωργίου, Α. Τσιτρουλης, Εὐφροσύνη Βλάχου, Λαυρινία Ἄνθη, Ἄννα Ἀποστολοπούλου, Α. Πάλου, Ἀ Βλαχούτσικος, Νίτσα Παντιά, Π. Μιχαλόπουλος, Ἰ. Αἰλιανός, Δ. Παπαγεωργίου, Κ. Πασσᾶς, Μυστηριώδης Συμμορία, Α.Φράγκος. Λόλα Τσιποπούλου, Κ. Ψάλτου. Γ. Θεοδοσιάδης, Σ. Βαφόπουλος, Σ. Σωκρατίδης, Τ. Ναούμ, Θ. Κωστούλας, Σ. Σάλλας, Θ. Νικωτός, Νίνα Ἀθανασιάδου, Ἀ Ρομπότης, Θ. Κωστούλας, Χ. Σάλλας, Δ. Ζαννίδης, Ἀναστασία Ζήση, Ἀλεξάνδρα Προβοπούλου, Δ. Ἰωαννίδης, Κ. Μπακόπουλος, Κ. Βογιατζῆς, Κ. Ἀγοραστός, Β. Μπλόχας, Α. Φαρμακίδης, Κ. Κουκόλτσιος, Δ. Ἀγοραστός, Ν. Νικολάου, Βίτα Ἀντωνοπούλου, Ἰ. Ἀντωιογλου, Βούλα Βασιλείου, Βαοβάρα Στεργίου, Ἀλεξάνδρα Χρηστομάνου, Νίτσα Μπαλέα, Ν. Μάλτος, Μαργαρίτα Δακορώνια, Εὐρυδίκη Μπογδάνου, Μαρία Σχινᾶ, Γ. Κατσούλης, Σ. Ἀναγνωστόπουλος, Τασίτσα Φωτιάδου, Κ. Σπυρόπουλος Ἰ. Ἀποστολίδης, Κ. Καραγεῶργος, Γ. Λυμπερόπουλος, Βενετία Παπαδάκη, Θ. Αἰλιανός, Δ. Κληρονόμος, Φρόσω Καλοειδά, Κ. Χωροφύλακας, Α. Πότσιος, Δ. Ἀλεβίζος, Χ. Λιμέρης, Οὐρανία Ζορμπᾶ, Ζ. Σταματᾶτος, Μαίρη Νεραντζοπούλου, Σοφία Πόταρη, Μαρίνα Κοσμά, Χρυσῆ Καρδιά, Χρ. Βαλτῆ, Λίμ. Βαλτῆ. Μαρίνα Παπαδοπούλου, Κατίνα Σταματίου, Θηρεσία Ρούσσου, Ἑλένη Παγκαλιώτου, Σ. Τσώλης, Δ.Τζουμέρκας, Γ. Τσεργᾶς, Δ. Γεωργαντάκης. Ἀγγελική Μπαξεβάνη, Μ. Σακελλαριάδου, Γ. Μητρόπουλος, Σ. Δ. Ζ., Ἐ. Λουκίδης, Μ. Σταματάκης, G. Stamson, Γ. Γαρουφαλιᾶς, Κ. Πασαλῆς, Μ. Γιαννόπουλος, Δ. Κόκκινος, Γ. Κοτζάκης, Εὐγενία Γεωργιάδου, Φ. Δαπόντες, Μ. Ἰατροῦ, Γ. Λούβαρης, Δ. Χρηστίδης, Θάλεια Νικολαΐδου, Κ. Κατσαρός, Α. Ἀργυριάδης, Π. Στιβαχτῆς, Π. Πλαδέλης, Δ. Ζήσιμος, Β. Παναγόπουλος, Αἰκατερίνη Φοράδη, Σ. Λιπαρώδης, Ἑλλη Πλακωτάρη, Μάρθα Μανώλη, Π. Μαγκριώτης, Στάσα Καπετανάκη, Τ. Πνευματικός, Δ. Ξανθόπουλος, Α Τσόχατζης. Ἰ. Κασούλας, Σοφία Εὐγενειάδου, Η. Κεφαλίδης, Σ. Ρόκκας, Χ. Παντελόπουλος, Γ. Μουζακίτης, Γ. Τσαλόπουλος, Σ. Σωτῆρχος, Γ. Κιουσόπουλος, Ε. Κ., Μαρία Βέγγου, Μαργαρίτα Μαθιουδάκη, Εὐγενία Μαντάλη, Δ. Παπαρρηγόπουλος.

Οἱ ἀνωτέρω θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ἐπίσης ἐστειλαν λύσεις, λανθασμένας ὅμως ἰδίως ὡς πρὸς τὴν σειρὰν τῶν εργουρῶν (ἀς μοῦ συγχωρηθῇ ἡ γενική), τὴν τοποθέτησις τοῦ καπέλλου καὶ τὴν συγκόλλησιν τῶπροδῶν καὶ τῆς χειρὸς τῆς τρίτης εργούρας οἱ κύριοι καὶ δεσποινίδες Μαρουδία Λέρτα, Γ. Βαούτσης, Κ. Φίκκας, Σ. Δ. Ζ., Τ. Δόντης, Θ. Γκιούλης, Νίκη Νεφελιώτου, Ἀλίκη Ἐλευθεριάδου, Γ. Κατσούλης, Ν. Μυρέντζας, Δ. Βενίτος, Π. Στασινάκης, Μ. Δαλόπουλος, Δ. Ἀνανειάδης, Ρ. Ρήγας, Φούλα Μακρίδου, Ἰωάννα Πετροπούλου, Ν. Μαρούδας, Κ. Ἀναστασίου,οἵτινες δὲν θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γυναῖκα, εἶσαι ἄγγελος ἢ σατανᾶς ;
φτιδι φαρμακερό ἢ περιστέρι ;
Ὅρθες στὴ γῆ τὴν ἡδονὴ νὰ μᾶς κερνᾶς
ἢ νὰ μᾶς μπήγῃς δολερὸ μαχαῖρι ;

Κόλαση τάχα νὰ σὲ ξέβρασε στὴ γῆ
ἢ σ' ἔστειλε ὁ Παράδεισος γυναῖκα ;
Φέρνεις τὴν εὐτυχιὰ ἢ εἶσαι πληγὴ
ἀπ' τίς πληγὲς τοῦ Φαραὼ τίς δέκα ;

Σ'εἶδα στὰ βρόχια σου νὰ σέρνῃς μ' ἀπονιὰ
ἕνα ντουνιά, σαρκαστικὰ γελῶντας !
Σ' εἶδα νὰ στραγγαλίζῃς σὰ φονιὰ
μιὰ Κοινωνία, τὸ σχοινὶ τραβῶντας !

Γυναῖκα, μοιάζεις τὰ λουλούδια ἐκεῖνα
στὰ μάτια πῶχουνε γλυκειὰ θωριά,
φαίνεσ' ἀγνὴ ὡσὰν τὰ κρίνα,
μὰ εἶναι σου φαρμάκι ἡ μυρουδιά !

Θεσ)νίκη 20-10-21. *Πέτρος Βάκχος*

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ο ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ...

Εἶναι γιὰ τὴν πρωτοχρονιὰ
ὁ μπουναμᾶς γιὰ μένα,
Τὰ λούλουδα ποὺ μοῦστειλες
ἐδῶ μακρυὰ στὰ ξένα.

Καὶ 'γὼ γιὰ τὴν πρωτοχρονιὰ
σοῦ ἔδωσα γλυκειά μου,
Παντοτεινόνε μποτναμᾶ
τὴν ἄμοιρη καρδιά μου...

'Απ' τὴν Ἀθήνα στὸ ξεψύχισμα τοῦ 1921
Τέμενη - Αἰγίου *Ντίνος Μανιώτης*

Αἱ κληρώσεις καὶ τὰ δῶρα

Διὰ νὰ γίνῃ καλὴ ἡ κατανομὴ τῶν δώρων ἀπεφασίσθη νὰ ᾖγίνουν δύο κληρώσεις. Μία διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ δευτέρα διὰ τὰς γυναίκας. Κατὰ τὴν πρώτην θὰ ἐξαχθοῦν 13 λαχνοὶ καὶ κατὰ τὴν δ υτέραν 12, ἐπειδὴ ᾧ ἀριθμὸς τῶν λυτῶν ἀνδρῶν, εἶνε κάπως μεγαλύτερος τῶν γυναικῶν.

Οἱ λαχνοὶ τῶν δύο κληρώσεων θὰ κερδίζουν κατὰ σειρὰν ἐξαγωγῆς τά ἑξῆς:

Δῶρα ἀνδρικὰ	*Δῶρα γυναικεῖα.*
1ον) Ἕνα κασκὸλ μεταξωτὸ μοντέρνο.	1ον) Ἕναν βαποριζτὲρ ἀρωμάτων.
2ον) Ἕνα πορτοφόλι κομψό.	2ον) Ἕνα πορτμονὲ πέτσινο.
3ον) Μιὰ σιγαροθήκη ἐξαντρίκ.	3ον) Δύο ἀνθογυάλια.
4ον) Ἕναμπαστοῦνι	4ον) Ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια μαῦρα τῆς μόδας.
5ον) Μία πίπα.	5ον) Ἕναν πουδραδῶρο μὲ τὸ πούπουλό του.
6ον) Ἕναν λαιμοδέτην.	6ον) Ἕνα ἄρωμα τῆς τσέπης σὲ εἰδικὴ θήκη.
7ον) 50 χαρτοφάκελλα.	7ον) 75 κάρτες καλές.
8ον) 75 κάρτες καλές.	8ον) Ἕνα τόμον τοῦ 2ου ἔτους τῆς «Σφαίρας».
9ον) Ἕνα τόμον τοῦ 2ου ἔτους τῆς «Σφαίρας».	9ον) Ἕνα τόμον τοῦ 3ου ἔτους τῆς «Σφαίρας».
10ον) Ἕνα τόμον τοῦ 3ου ἔτους τῆς «Σφαίρας».	10ον) Ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ 1921 τῆς «Σφαίρας».
11ον) Ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ 1921 τῆς «Σφαίρας».	11ον) Ἕνα τόμον «Ἥρῳ καὶ Λέανδρος».
12ον) Ἕνα τόμον «Ἥρῳ καὶ Λέανδρος».	12ον) Ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ 1922 τῆς «Σφαίρας».
13ον) Ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ 1922 τῆς «Σφαίρας».	

Αἱ κληρώσεις θὰ γίνουν τὴν μεθεπομένην Κυριακήν, 9ην Ἰαναυαρίου, ὥρα 4 μ.μ. εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ὅσοι καὶ ὅσοι θέλουν δύνανται νὰ προσέλθουν διὰ νὰ παραστοῦν κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν. Πιθανὸν νὰ εἶνε παρὼν καὶ ὁ σεβάσμιος Ἀγκαθάγγελος ἵνα προσφωνήσῃ «ἀπτοὺς».

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ ὅλα ἀργοπεθαίνουν. .

Ὁ ἥλιος ἔχει γύρει πειὰ πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ χρυσώνει τὴ δαντέλλα τῶν κορυφῶν του. Ὁ οὐρανὸς εἶνε πυρωμένος κι' ἡ ἀτμοσφαιρα χλιαρή. Ἔπαψε πειὰ νὰ εἶνε μέρα, μὰ δὲν εἶνε νύχτα ἀκόμα...

Ἕνα ζευγάρι συναντᾶται στὸν πλατὺ ἐρημικὸ δρόμο κι' ἀλλάζει χαιρετισμό.

— Δὲν γράψατε, λέει ἡ νέα, καὶ στὰ μάτια της ξεχειλίζει τὸ παράπονο.

— Ὕστερα ἀπ' ὅσα μοῦ εἴπατε, σκέφθηκα πῶς δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται πειὰ νὰ γράψω.

— Ἔτσι νομίσατε ;.. Καὶ τὸ ἄφωνο παράπονο τῶν ματιῶν μεγαλώνει.

— Ἔτσι μοῦ φάνηκε, ξαναλέει ἐκεῖνος μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ πληγώνει,

— Καλά.—Καὶ τὸ πεῖσμα μαζὶ μὲ τὸν πόνο διακρίνεται στὴ φωνή της.

Ἕνας χαιρετισμὸς ψυχρὸς καὶ χωρίζονται, γιὰ πάντα ἴσως,... Τὸ σκοτάδι γύρω μεγαλώνει... Ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται βαρειὰ καὶ μιὰ μελαγχολία ποὺ πλανιέται γύρω σφίγγει τῆς ψυχές... Εἶνε νύχτα πειά.

Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ ὅλα ἀργοπεθαίνουν...

Θεσ)νίκη *Sperantza*

ΤΩΘΕΛ' Η ΜΟΙΡΑ

Φτωχὸς τραγουδιστής, τῶθελ' ἡ μοῖρα,
παλιᾶς ἀγάπης πεθαμένης,
κάποιαν αὐγὴ τὸ δρόμο πῆρα
δρόμο ζωῆς βασανισμένης

Κι' ἔφτασα μπρὸς στὸ τρίστρατο ποὺ ρίχνει
κάποια τσιγγάνα τὰ χαρτιά της
καὶ σ' ὅποιον ἀπὸ κεῖ περνᾶ τοῦ δείχνει
τὴν τύχη καὶ τὰ μυστικά της.

Κι' ἔρριξε τὰ χαρτιά της καί γιὰ μένα:
«Τραγουδιστής,μοῦ εἶπ'ὅπου διαβάνεις
(ἔλνε τῆς μοῖρας τέτοια τὰ γραμμένα)
κάποιας ἀγάπης θᾶσαι πεθαμένης«.

Γυρνῶ κι' ἐγώ, τραγουδιστὴς θλιμμένος
θὰ κλαίω τὸν κρυφὸ καϋμό μου,
ποὺ μένει στὴ καρδιά μου φωλιασμένος.
Εἶναι τῆς μοίρας τέτοιο τὸ γραφτό μου.

Ὀκτώβρης 1921 *Ἀλκις Στέλλας*

ΓΑΜΟΙ

Ἐτελέσθησαν ἐν Πειραιεῖ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 26 Δεκεμβρίου οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικολάου Κορώνη μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρίας Γαλιατσάτου. Εἰς τοὺς νεονύμφους εὔχομαι βίον ἀνθόσπαρτον. Rêve Fleuri

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ

Παρακαλοῦνται οἱ δι' οἱονδήποτε λόγον ἀλληλογραφοῦντες μὲ τὸ φύλλον νὰ ἀγγνοῦν ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκη τὸν τόπον τῆς κατοικίας τῶν ἀναγνωστῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
—20 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ—

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Νεαρὸς λοχίας εὑρισκόμενος εἰς τὰ βάθη τῆς Μ. Ἀσίας αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 18—22 ἐτῶν, ἐἰς πρώτην ἀνταλλαγὴν θὰ ἀποστείλω φωτογραφίαν μου σκοπὸς ἱερός, ψευδώνυμα ἀποκλείονται Προτιμῶνται Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Βουρνόβα, Βουτζᾶ, λοχίαν Ἀπ.Κιουράνην 23ον Σύν)μα 10ος λόχος Τ. Τ. 904.—Νεαρὸς νοσοκόμος αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Σμύρνης, Λαρίσσης, Βόλου, Θ)νίκης, Κων)πόλεως, Ἀθηνῶν. Γράψατε νοσοκόμον Ἀετόπουλον Εὐαγ. 16ον Σύν)μα Πεζ. ΙΙΙ Πολ)χία Τ. Τ. 903.—Ρὲ κόσμε, πρὸ παντὸς σὺ ποδόγυρε δὲ ποτὰ κι' ἡ καρδιά σας γιὰ ἐτοιμασθῆτε νὰ σώστε μιὰ καρδιὰ ποὺ κινδυνεύει μονάχα δύο λόγια ποιητικὰ σκοπὸς φιλία, γράψατε «Πονεμένη Καρδιὰ» 42 Σύν)μα Πεζ. ΙΙΙ Πολ)χία Τ. Τ. 903.—Τρία πολυβολητάκια εὑρισκόμενα εἰς τὰ ὄρη τῆς Μ. Ἀσίας, ἀλληλογραφοῦν μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν. Ὅποια γράψῃ πρώτη θὰ λάβῃ τὴν φωτογραφίαν των. Δ. Πετράκης, Ε. Φουστάνης, Γ. Ἀντωνίου, 25ον Σύν)μα Πεζ. 2ος λόχος Πολυβόλων Τ. Τ. 930.—Χῆρες, παντρεμμένες καὶ κορίτσια, Ἀθηνῶν, Γυθείου, Σμύρνης, Κων)πόλεως, Κορδελιοῦ, Μπουτζᾶ. θέλετε νὰ παρηγορήσετε δυὸ ἀπογοητευμένους; Γράψατε δυὸ σας γραμμὲς στὸν «γέρο-Ἀρχιφύλακα» καὶ «Ματωμένο Σπαθί», 6ον λόχον, 8ον Πεζ. Συν)τος Τ. Τ. 929.—Ἐελ, Ἀλεξάνδρειαν. Γιατὶ τόσον εὔκολα σκόρπισες τὴν ἀγάπη μας; Γ... Λόχος Στρατηγείου ΙΧ Μεραρχίας, Τ. Τ. 930.—Ἑλληνοπούλες προσέξατε' 200 χιλιάδες φαντάροι τοῦ Μετώπου, ἀπεφάνθησαν ὅτι οὐδεμία γνωρίζει τί ἐστὶν ἔρως. Τοὺς διέψευσα κατηγορηματικῶς. Ἐνισχύσατέ με δι'ἀλληλογραφίας σας. Γράψατε· «Περήφανον Κοβαλλαράκι», "Ἐφιππον Μοῖραν Πολυβόλων, Τ. Τ. 926.— Μαθήτριαι Σμύρνης, Ἀθηνῶν καὶ Κων)πόλεως, ἂν θελήσετε ν' ἀλληλογραφῆτε μὲ τὸν Τσαούς, θὰ τιμωρηθῆτε διὰ περιορισμοῦ μεσ' στὴν καρδιά του. Ὅποιες λοιπὸν δὲν φοβεῖσθε τοιοῦτου εἴδους περιορισμόν, γράψατε «Τσαοὺς Παναγιώτ» 17ον Σύν)μα, Τ.Τ. 903.—Γιὰ μπουναρᾶ: «Ἔμδεν. Εὐσετ. Κλούδ», ὁποκέλ. «Λευτέρα Παρουσία», Θεόδ. Λεών. δίοπον, Παραδείσου Ὀνειδον», «Ἠλιοκαμμένο Νευτάκι», «Εὔθυμο Νευτάκι»,Εὐστ. Βρυζ., ἄπαντες θωρηκτοῦ «Ἀῆμνος». «Ἀνεμοστρόβιλος». Εὔχομαι σκᾶς ἀναγνωστρίας τὸ νέον ἔτος αἴσιον καὶ εὐτυχές, ὡς μπουναμᾶ δὲ τρεῖς στροβιλισμοὺς μου, εἰς δὲ τοὺς ἀναγνώστας τὴν σκόνην μου στὰ μάτια τους γιὰ νὰ μὴ βλέπουν. «Ἀνεμιστρόβιλος». Θωρηκτὸν «Ἀῆμνος». Σμύρνην.

—Νεαρὸς ἀνθυπασπιστὴς ὑπηρετῶν εἰς τὸ Μικρασιατικὸν μέτωπον, ἀλληλογραφεῖ μὲ δεσποινίδας πάσης τάξεως πανταχόθεν. Σκοπὸς γνωριμία. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Ι. Σ. 14ον Πεζικὸν Σύν)μα, Τ. Τ. 925. —Δυὸ φαντάροι ἀλληλογραφοῦν μὲ δεσποινίδας ἑλληνιστί, ἀγγλιστί, γαλλιστί, ἰταλιστί. Ἀεὶ ἀποκλείονται αἱ χῆραι. Σκοπὸς καλός. Γράψατε Translators, λόχος Στατηγείου, ΙΙ Μεραρχίας, Τ. Τ. 907.—Δεσποινίδες! Πυροβολητάκι, διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενον εἰς τὸ σαλονάκι τῆς «Ζφαίρας» ἀλληλογραφεῖ μετὰ δεσποινίδων Βόλου, Ἀθηνῶν, Καλαμῶν. Σκοπὸς ὁ ἔρως. Σακαντζῆς Πολύδ. ΧΙΙΙ Μοῖρα Ὀρ. Πυρ)κοῦ 2 Πυρ)χία Τ. Τ. 922.—Νεαρώτατος λοχίας Πυροβολικοῦ, εἰσερχόμενος εἰς τὸ σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀλληλογραφεῖ μὲ δεσποινίδας Καλαμῶν, Βόλου, Ἀθηνῶν. Σκοπὸς ὁ ἔρως. Λοχίαν Καζάκον Ἀναστ., ΧΙΙ Α' Μοῖρα Ὀρειβ. Πυροβολικοῦ, 2 Πυροβολαρχία, Τ. Τ. 922.—Δεσποινίδες! Ὅπως τὸ μικρὸ μπουμπούκι, ποὺ μόλις προβάλλει στὴ φύσι, περιμένει μὲ ἀγωνία τὸν εὐεργετικὸ ἥλιο γιὰ νὰ ζωογονηθῇ, ἔτσι κι' ἐγὼ ἀναμένω τὴν παρηγορία ἀπὸ ἕνα καλό σας γραμματάκι. Γράψατε: «Ζαγὸδ Παλληκάρι», 7ον Πεζ. Σύν)μα, ΙΙΙ Πολ)χία Τ. Τ. 907.—Σ' ἐκείνην, ποὺ μὲ τὴν εὐγενικιά της καρδιὰ θὰ μοῦ χάριζε τὴν εὐτυχία, θὰ χάριζα... Ξέρετε τί; Γράψετε καὶ θὰ μάθετε. Λοχίαν Ἀνδρόνικον Ἀσουτάρην, 23ον Σύν)μα Πεζ. Ι Πολ)χία, Τ. Τ. 904.—Μιὰ πονεμένη ψυχή, φιγμένη στὸ βάθος τῆς Ἀνατολῆς, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων 18—22 ἐτῶν, ποὺ νὰ νοιῶθουν νὰ ἀνακουφίζουν τὸν πόνο. Σκοπὸς δεσμὸς ἱερός, Προτιμῶνται Ἀθῆνῶν, Βόλου, Θεσ)νίκης, Βερροίας, Ξάνθης, Σαράντα Ἐκκλησιῶν, Ἀδριανουπόλεως καὶ Καρλόβασι (Σάμου.) Γράψατε «Ψυχὴ Ματοβαμένη» p. r. T. T. 905.—Κορίτσια θέλετε νὰ χορηγήσετε λίγες καλὲς καὶ εὔθυμες στιγμὲς σὲ δύο ἀπογοητευμένα φοιτητάκια, γράψατε λίγες γραμμὲς καὶ δὲν ἔχητε τὶ χάσητε. Θερσίτην τοῦ Μετώπου καὶ Ἀπόκτακτον Οὐλαμίτην. Γ. Κέντον Ἐφοδιασμοῦ Δουρλαίου. Τ. Τ. 905.—Βολιωτοπούλες. Τὶ γίνεσθε; Δέχεσθε τὴν ἀλληλογραφίαν ἑνὸς συμπατριώτου σας νοσταλγοῦντος; Γράψατε «Ἐρημίτην» λοχίαν 33 Σύν)μα Πεζικοῦ Τ. Τ. 927.—Παρακαλῶ τὶς ὄμορφες δεσποινιδοῦλες γ' ἀνταλάξουμε γράμματα c. p. καὶ φωτογραφίες. Στὴν ὁμορφότερη ἐπιφυλάσσω ἔκπληξι. Λοχίας Θέρος Ἄβρος ΧΒ'. Μ. Ο. Πυρ)κοῦ Τ. Τ. 911.—Ἀνταλάσσω c. p. εἰς γαλλικὴν καὶ ἑλληνικὴν μὲ δίδας μορφωμένας. Προτιμοῦνται Ἀργοστολίου (Κεφαλληνίας). Gheßnier Στρατηγεῖον ΙΙΙ Μεραρχίας Τ. Τ. 915.—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ δίδας Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Ἀθηνῶν, Πατρῶν. Γράψατε «Μικρὸν Περιηγητὴν» ἐπιτελεῖον ΧΙΙ Μεραρχίας Τ. Τ. 925. —Κορίτσια γιὰ τὸ θεὸ ρίψετε λίγη παρηγοριὰ μὲ τὰ γλυκά σας λόγια σὲ τρεῖς πονούσας ψυχὰς εὑρισκομένας στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἀκούραστος ἀγωνιστὴς,Σταυραετός, Πολυβολητής, ΙΙΙ πολ)χία 41ον πεζ. συν)τος Τ. Τ. 925.—Νεαρὸ Ναυτάκι ζητεῖ ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Κων)πόλεως, σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε «Κόλπον εὐτυχίας» Θ. Κιλκὶς Ναύσταθμον.

— Εἶμαι νέος 26 ἐτῶν καλῆς περιουσίας ἀπηλλαγμένος οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων' ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων καὶ νεαρῶν χηρῶν μὲ σκοπὸν ἱερόν. Γνωριμία δι' ἀνταλλαγῆς Φωτογραφιῶν. Προτιμῶνται Θεσσαλονίκης, Σμύρνης ἀδριανουπόλεως καὶ Κων)πόλεως. Γράψατε «Δυστυχῆ νέον» Ι Πολυβολαρχία 28ου Πεζ. Συν)τος Τ.Τ. 911.

—"Αλτ! Εἶναι θεῖμα. Δίδω φωτογραφίας εἰς ὅλους σκοὺς ἀγνοστος ἀκόμη. Γράψατε. «Γαλαξίαν» ΙΙ Πολ)χία 45ον Συν)τος Πεζ. Τ.Τ. 903.

—Στρατιώτης καταπεπονημένος εἰς τὰ βουνὰ τῆς Μ.Ἀσίας διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς προσφιλεστάτης πατρίδος, δέχεται ἀλληλογραφίαν δεσποινίδων 18-20 ἐτῶν 20-25 ἐτῶν καλῶν οἰκογενειῶν, Κων)πόλεως, Σμύρνης,Κερκύρας, Ἀθηνῶν, Σύρου, Θεσσαλονίκης, Βόλου· σκοπὸς ἀποκατάστασις, ὄροι προικὸς καὶ φωτογραφίαι ἀπαραίτητοι μὲ ἐγγύησιν ἐπιστοροῆς τῆς δεκτῆς [πέμψω ἡμετέραν ἀποκαλυπτόμενος. Σύστασις. Ἀπελπισμένον Μεταγωγικοῦ Σώματος 53ου Πεζ.Συν)τος Τ.Τ. 932.—Στρατιώτης ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Ἀθηνῶν Θεσσαλονίκης, Σμύρνης, Κων)πόλεως· σκοπὸς ἱερὸς Γιαννόπουλος Ἀντώνιος 12ον Πεζ.Συν) τος 3 Πολ)χίας Τ. Τ. 915.—Λοχίας εὑρισκόμενος εἰς τὰ βάθη τῆς Μικρασίας, ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς μὲ δίδας 18-22 ἐτῶν Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Βόλου,Λαρίσσης,Ναυπλίου,Μαγνησίας, Σμύρνης. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Σκοπὸς γνωριμία. Ξαντᾶς Εὐστάθιος 3ον Ἱππικὸν 2α Ἴλη Τ. Τ. 926.—Νεαρὸς δεκανεὺς εὑρισκόμενος εἰς τὰ χιονοσκεπῆ βουνὰ τοῦ Οὐτουρὰκ ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς μετὰ δίδων· σκοπὸς ἀνακούφισις μονοτόνου ζωῆς του.Προτιμῶνται Ἀθηνῶν,Βόλου.Λαρίσσης καὶ Σμύρνης. «Χιονισμένο Ἀντίσκηνον» 4ον Πεζ.Συμ) μα Μικρὸν ἐπιτελεῖον Τ.Τ. 908.—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Λευκάδος, Κεφαλληνίας,Ἰθάκης,Ἀθηνῶν Πειραιῶς. Σύστασις.«Ἀχολο Περιστέρι» 15ον Συν)μα Πεζ. 1η Πολ)χία Τ.Τ. 928.—Κορίτσια ἄλτ. Τετρὰς ἱππέων ἐπιστρέψασα ἐκ πορθύρων Ἀγκύρας καὶ εὑρισκομένη εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Οὐτουρὰκ αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 16-20 ἐτῶν πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των.Προτιμῶνται Σμύρνης. Κορδελιοῦ, Ἀϊδινίου, Χίου,Ἀθηνῶν, Κων)πόλεως, Καλαμῶν,Θεσσαλονίκης, Σερρῶν, Ἀδριανουπόλεως. Σαγγάριος Ποταμός, Ἀκούραστος Καβαλάρης.Ἀτρόμητος Ἱππεὺς 1η ἡμιλαρχία Ἱππικοῦ Τ.Τ. 908.

—Δεσποινίδες, γράψατε εἰς ἐλάτην ποῦ διαμένει εἰς τὰ ὄρη τοῦ Τουλοῦ-Μουνὰρ δυὸ λογάκια πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς του. Ἐλάτην Δημητρακόπουλον Σταῦρον ΙΙ Μοῖρα Πεδ. Πυροβολικοῦ 4 Πυρ)χία ΙΧ Μεραρχία Τ.Τ. 830. — Δεσποινίδες γράψατε εἰς δύο ἐλατάκια δύο λογάκια πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των ποῦ διαμένουν εἰς τὰ χιονοσκεπῆ ὄρη τοῦ Μπαγάζι. Προτιμῶνται Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος εἰς τὴν πρώτην στέλλωμεν φωτογραφίας μας. Μούτζελαν Ἐλατάκην καὶ Κοντόλαν Κων)τῖνον Ἱπ Μοῖρα Πεδ. Πυροβολικοῦ 4 Πυρ)χίας ΙΧ Μεραρχίας Τ.Τ.930. —Ἀνταλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Πληγωμένη Καρδιὰ P. R. Σμύρνη. —"Αλτ! Νέος τοῦ Ναυτικοῦ Ἀεροπορικοῦ Σώματος ζητεῖ ναῦρη εὐτυχία καὶ εὐθυμία σὲ ἀνταλλαγὴ c. p. Προτιμῶνται δίδες Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης. Γράψατε «Αἰθερόβιον» Ναυτικὸν Ἀερόδ. Καζαμίρ Τ.Τ. 902.—Λοχίας τῆς νήσου ὅπου ἀνετράφη ὁ Ζεῦς εὑρισκόμενος εἰς Μέτωπον, ζητεῖ λόγια παρηγορίας, ἀπὸ τὰ κορίτσια ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος «Ἰδαῖον Ἄντρον» 26ν Ὀρεινὸν Χειρουργεῖον Στρατιᾶς Τ.Τ. 640α.— Τέσσαρα νεαρὰ Εὐζωνάκια ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας σκοπὸς γνωριμία. Προτιμῶνται Ἀθῆνῶν Λαμίας Κορίνθου Τριπόλεως καὶ Καλαμῶν' ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Ι Μ. Δ.Α. Σ.Σ. Γ.Χ. 5)42 Συν)μα Εὐζώνων 10ος Λόχος Τ.Τ. 922. —Περιπλανώμενοι ἀπὸ καιρὸ στὰ χιονισμένα Βουνὰ τῆς Μικρασίας, ἀλληλογραφοῦμεν μὲ ποιητικὰς Ἑλληνοπούλες. Γράψατε σὲ δύο θλιμμένες ὑπάρξεις πρὸς τέρψιν τῆς μοναξιᾶς τους. Κωνετ. Διαμαντόπουλον Ἀθανάσ. Γιαννόπουλον ΧΙΙΙ Μεραρχία Διανομῶν Τ. Τ. 922. —Ἐσμεραλδὰ γράμμα σου πῆρα, δέχομαι εὐχαρίστως ἀντάλλαγήν. «Σ.Σ.Σ. 904».

—Φαντοράκι εὑρισκόμενον εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀσίας ζητεῖ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ χειμῶνος. Ἀποστείλατε Σμυρνιές, Κυπριότισσες καὶ Κων)πολίτισσες. Μιχαηλίδης Ἰωάννης 17ον Πεζ. Σύνταγμα ΙΙ Πολ)χία Τ.Τ. 903.—Ἕνα φαντοράκι ἀπελπισμένο διαμένον εἰς ἄγρια καὶ χιονισμένα βουνὰ του Ἀφιόν, γιὰ νὰ διέλθῃ τὴν μονοτόνον καὶ ἄχαρη ζωή του, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίαις ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος Σκοπὸς Ἱερὰ φιλία. Γράψατε Θεοφύλακτον πολεμιστὴν ΧΙΙ Μεραρχίας 41ον Πεζ. Συν)τος 11ος Λόχος Τ.Τ. 925,—Ἕνα ἀπελπισμένο φαντοράκι διαμένον εἰς τὰ χιονισμένα βουνὰ τοῦ Ἀφιὸν γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ μονότονο ζωή του αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας 16—20 ἐτῶν. Προτιμῶνται Σμύρνης, Ραιδεστοῦ, 40 Ἐκκλησιῶν, Θεσ)νίκης, Πειραιῶς, Ἀθηνῶν, Πατρῶν Κεφ)νίας. Ἰωαννίνων. Σκοπὸς φιλία. Γράψατέ. Νέον Ρομπισῶνα ΧΙΙ Μεραρχία 41ον Συν)μα 11ος Λόχος Τ.Τ.925.—Νεαρὸς Ταλαιπωρούμενος διανύων τὸ τρίτον ἔτος τοῦ στρατιωτικοῦ του βίου καὶ δὴ ἐν Μ.Α. καὶ δὴ εὑρισκόμενος εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τῶν προφυλακῶν μας, ζητεῖ φιλικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων καὶ νέων. Προτιμῶνται Σμύρνης καὶ περιχώρων Κων)πόλεως Θεσ)νίκης Μυτιλίνης καὶ Καλαμῶν. ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Λαμπρόπουλον Ἐστάθιον. Τ.Τ. 908.—Τινὲς τῶν πολεμιστῶν μας ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ σκοπὸν τὸν γάμον. Ὡς φαίνεται θὰ τοὺς πῆραν τὰ γήματα πολὺ γρήγορα καὶ δὲν ξεύρουν τί νὰ κάνουν. Χιονοσκεπὴς Ἀγωνιστής.

> Ἀγαπημένα μας κορίτσια εἶμεθα δυὸ νέοι μορφωμένοι ὁ ἕνας εὔμορφος καὶ ὁ ἄλλος ἄσχημος. Ἐπειδὴ λόγῳ τῶν πολέμων δὲν ἐπροφθάσαμε νὰ εὕρωμεν τὰς κυρίας τῶν καρδιῶν ἐπιθυμοῦμεν γ' ἀλληλογραφήσωμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Πρόσεξετε τ' ἀγαλαύψητε ποιός ὁ εὔμορφος καὶ ποιὸς ὁ ἄσχημος. Λοχίαι Α.Α. καὶ Β.Β. Ἔφιππος Πυρ)γία Τ.Τ. 926.

— Δυὸ ἀχώριστοι φίλαι, ὁ εἷς νεαρώτατος δεκανεὺς καὶ ὁ ἕτερος ἐπίσης νεαρὸς στρατιώτης, δυὸ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενοι εἰς τὸ σαλόνι τῆς «Ζφαίρας», αἰτοῦσιν ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Ἀθηνῶν, Σμύρνης καὶ Αἰγύπτου. Σκοπὸς ἱερός. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται Γράψατε δεκανέα Α. Ἀντώναν ἢ Στρατιώτην Γ. Γεωργουλάκην 14ον Πεζ. Σύνταγμα 6ος Λόχος Τ Τ. 925.— Νεαρὸς Λοχίας τοῦ Πυρ)κοῦ μετὰ τῶν δύο δεκανέων του διαμένοντες εἰς τὰ χιονοσκεπῆ βουνὰ τοῦ Μπιλτβίν πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των αἰτοῦσιν ἀλληλογραφίαν μὲ νέους καὶ μὲ νέας. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Προτιμῶνται Βαϊνδηρίου, Σμύρνης Ἀθηνῶν καὶ Θεσ)νίκης. Γράψατε Λοχίαν Α. Σιμωνίδην. Κ. Μαντᾶν. Α. Κανάκην ΧΙ Μοῖρα Συζ)χιῶν Τ.Τ. 903.

—Εὑρισκόμενος εἰς τὰ ἄπεραντα Βουνὰ τῆς Μικρασίας, καθήμενος εἰς τὸ ἐξοχικὸν μου δωμάτιον, σκεπτόμενος περὶ πολλῶν ζητημάτων, ἐσκέφθην ὅπως εἰσέλθω εἰς τὸ Σαλόνι τῆς Σφαίρας καὶ ζητήσω ἀλληλογραφίαν οἱασδήποτε δίδος προπαντὸς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Ἡρακλείου, Μ. Ἀσίας, Κων)πόλεως καὶ Αἰγύπτου. Σκοπὸς γνωριμία καὶ ἀνακούφισις τῆς μονοτόνου καρδιᾶς μου' γράψατε Δ. Ε. 3η Πολ)χία 45 Συν)τος Τ.Τ. 903. — Ποιὰ θαν' ἐκείνη ποῦ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ διασκεδάσῃ ὅπως δήποτε τὴν μονότονη καὶ κουραστικὴ ζωὴ ἑνὸς νεαροῦ πολεμιστοῦ τῶν Μικρασιατικῶν ὀρέων γράφουσα σ' αὐτὸν δυὸ λέξεις; Γράψατε Ι.Χ. XI νοσηλευτικὸν Τμῆμα Τ.Τ. 903.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Σκοπὸς ἱερός. Στρατ. Ἐλευθερίου Εὐάγγελον 17ον Συν)μα 9ος Λόχος Τ.Τ. 903.—Δίδες Σμύρνης.Προύσσης.Ραιδεστοῦ, 40 Ἐκκλησιῶν, Θεσ)νίκης, Πατρῶν, Πύργου, Καλαμῶν. Ποία ἀπὸ δλες σας θὰ θυσιάσῃ δύο στιγμὰς διὰ νὰ θεραπεύσῃ μ' ἕνα γραμματάκι τὸ μαγεμένο Ἀ· δονάκι; Εἶναι κρῖμα νὰ τὸ ἀφίσετε ἔτσι. Σκοπὸς γνωριμία καὶ ὅτι ἔπακολουθήσῃ. «Μαγεμένο Ἀηδονάκι» 51ον Συν)μα Πεζ. 10ον Λόχος Τ.Τ.933. —Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ἀπαξάπαντας. Σκοπὸς φιλία. Φιφὴ Καλαϊτζόγλου 2ον Χειρουργεῖον Στρατιᾶς Τ.Τ. 940α.=Ἀλληλογραφῶ γιὰ ὡρισμένο σκοπό. Γράψατε· «2αΟ» 17ον Συν)μα 9ον Λόχον Τ.Τ. 903.—Νεαρὸ φανταράκι εὑρισκόμενον εἰς τὰ αἱματοπαγωμένα βουνὰ Μικρασίας πρὸς διασκέδασιν μονοτόνου ζωῆς του ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ κοριτσάκια 16-19 ἐτῶν. Προτιμῶνται Σμύρνης, Κορδελιοῦ,Ἀθηνῶν, Βουρνόβα καὶ Κων)πόλεως. Σκοπὸς ἀγνὴ φιλία.Ψευδώνυμαἀποκλείονται.Γράψατε στρατιώτην Ντίζου Βλάσιον 17ον Συν)μα 1ος λόχον Τ.Τ. 903.—Δύο ξενητευμένα χωριατόπουλα ἐπιθυμοῦντα νὰ συνεχίσουν φιλίαν ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Πατρῶν, Καλαμῶν, Κερκύρας, Κορδελιοῦ, Μαγνησίας καὶ Σερρῶν Γράψατε. Ξενητευμένα χαριατόπουλα. Λόχον Στρατηγείου Β' Σ. Στρατοῦ Τ. Τ. 906.

—Γυναικεῖον φύλον ἄλτ! ἤγουν κορίσια, χῆραι, κυρίαι· τὸ ὁποῖον στραβωμάρα ἔχετε γραψῆναι καὶ πρὸς ἐμέ. Γράψαστε «Νέον Ἀγαθάγγελον» 44ον Σύν)μα Ι Πολ)χία Τ.Τ.927. —Δύο τραυματιοφορεῖς εὑρισκόμενοι ποὶ τῶν χιονοσκεπῶν ὀρέων τοῦ Ἀφιὸν ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Ἀθηνῶν, Βόλου Χαλκίδος, Λαμίας, Ὑπάτης καὶ Ν. Ἑλλάδος Σκοπὸς Ἀποκατάστασις. Γράψατε Κ. Λ Γ. Καραμήτρου XIII Μοῖρα τραυμ)ρέων TT.922. —Ἀνταλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. μὲ δίδας ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. προτιμῶνται Κων)πόλεως, Βοσπόρου,Σμύρνης καὶ Μυτιλήνης,Σκοπὸς γνωριμία, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε· Λοχίαν Συγιόργην Χαραλάμπου 8ον Πεζ. Σύν)μα 6ος Λόχος Τ.Τ. 929. —Οἱ διαμένοντες ἐπάνω εἰς τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Μικρασίας δύο νεαροί εἰς λοχίας καὶ εἰς δεκανεύς, διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενοι εἰς τὸ Σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων μορφωμένων κάτω τῶν 20 ἐτῶν νὰ παρηγοροῦν καὶ νὰ διασκεδάζουν μὲ δύο λογάκια των τώρα κατὰ τὶς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος προτιμῶνται Ἀθῆνῶν, Βόλου, Θ)νίκης, Κων)πόλεως, Σμύρνης, Κορδελίου, Μαγνησίας, καὶ Βουντζᾶ. Ψευδώνυμα ἀποκλείοντι, γράψατε Λοχίαν ΖιλιώτηνΓεώρ. καὶ δεκανέα Γκίκαν Εὐάγγελον 4ον Συν)μα Πεζ. 6ον Λόχον Τ.Τ. 903.

> —Κυρίαι καὶ Δίδες· θέλουμε νὰ σᾶς ποῦμε κάτι ἀλλὰ ντρεπόμαστε γιατὶ εἴμαστε ἀπὸ οἰκογένεια. Θὰ σᾶς τὸ ποῦμε ὅμως ἀφοῦ ἐπιμένετε καὶ ἀφοῦ εἴμαστε μακρυὰ καὶ δὲν σᾶς βλέπουμε· ἐμεῖς ἐξμαστε τρεῖς φαντάροι τέως ἐπιχειρηματίαι, πρὶν ἔρθουμε στρατιῶτες εἴχαμε κερδίσει πάρα πολλὰ χρήματα ἀπὸ τῆς ἐμπορικῆς μας ὑποθέσεις. Καὶ ὅταν μᾶς ἐκάλεσαν ὑπὸ τὰ ὅπλα ἐσκέφθημεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νἄχουμε μαζύ μας πολλὰ χρήματα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἴχαμε στὸν κόσμο κανένα δικό μας, καὶ ἐσκέφθημεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ καταθέσωμεν στὴ τράπεζα, πράγματι πήραμε αὐτὴν τὴν ἀπόφασι καὶ πήγαμε, ἀλλὰ δυσυχῶς ἦταν ἡμέρα Σάββατο καὶ εἶχαν σφουγαρίσει καὶ δὲν μᾶς ἄφησαν νὰ μποῦμε μέσα καὶ ἐπειδὴ τὴν ἄλλην ἡμέραν σύγαμε ἀναγκαστικῶς τὰ πήραμε μαζύ μας, καὶ τώρα ἔφερε μὲ τῆς βροχὲς καὶ ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε ψιλὰ νὰ πάρουμε πορτοφόλι τάχαμε στὶς τσέπες μας καὶ βράχηκαν καὶ ἔτσι ἔχασαν τὴν ἀξίαν τους καὶ ἰδοὺ ὅτι σήμερον οἱ μεγάλοι ἡμεῖς ἐπιχειρηματίαι μένουμε ἄψιλοι καὶ τὸ χειρότερο ἀτσίγαροι. Ἐπειδὴ εἴμαστε λιγάκι βλάχοι δὲν ἐσκεφθήκαμεν πρὶν νὰ βραχοῦν τὰ ψιλὰ νὰ ἀγοράσουμε ὅτι μᾶς χρειάζετε, καὶ ἔτσι μεῖς οἱ ἐπιχειρηματίαι βρισκόμαστε στὴν ἀνάγκη σήμερα νὰ σᾶς ποῦμε πῶς δεχόμεθα δεματάκια μὲ λίγα πράγματα, δηλαδὴ ἐπειδὴ εἴμαστε καλομαθημένοι, καὶ βέβαια τὴ λόγος ἐπιχειρηματίαι" τὸ πρᾶγμα! δεχόμεθα ἀπὸ ἕνα κασκόλ, ἓξ ζεύγη κάλτσες μάλλινες τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἕνα ζεῦγος γάντια πέτσινα καὶ μὲ γοῦνα, ἀπὸ τρεῖς [φανέλλες τῆς ὁποῖες νὰ στέλλετε πρῶτα, πρῶτα γιατ' ἔπιασε τὸ κρῦο, καὶ ἀπὸ λίγο τσιγαρόχαρτο γιατὶ δὲν "ἔχουμε καπνὸ νὰ φουμάρουμε. Γιὰ νὰ ξέρετε δὲν κάνει λιγότερο γιατὶ θὰ σᾶς τὰ στείλουμε πίσω, γράμματα νὰ μὴ μᾶς στέλνετε γιατὶ δὲν ξέρουμε νὰ ἀπαντήσουμε, καὶ νὰ μᾶς εἰδοποιεῖτε μέσῳ «Σφαίρας» νὰ πέρνῃ καὶ αὐτὴ ἡ φουκαριάρα καμμία ψιλή. «Γιὰ ὁνομα τοῦ θεοῦ κυρίες μας μὴ κάνετε κάνα ἀστεῖο καὶ νομίζετε πῶς δὲ δεχόμαστε καὶ λιγότερα; Ἀφοῦ δώσαμε τὸ μιστό μας γιὰ νὰ τὰ δημοσιεύσουμε, ἑπομένως; «Τρεῖς ἀτσίγαροι φάντάροι» 1 Πεζικὸν Συν)μα Μεταγωγικὰ Σώματος τ τ. 907.

—Κορίτσια ποῦ ἀναπαύεσθε στὴ ζεστασιά σας θεμάνατε μ' ἕνα γραμματάκι ἕνα λογία σκεπασμένον ἀπὸ χιόνι. Γράψατε «Χιονισμένο Ἀντίσκηνο» 10ος Λόχος 14ου Συν)τος τ.τ.925. —Κορίτσια τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ ξεχάσω τὴν μοναξιά μου ζητῶ δύο παρήγορα λογάκια σας, προτιμῶνται Θ)νίκης, Χαλκιδικῆς, Σμύρνης σκοὸς γνωσθήσεται ἀργότερον, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε λοχίαν Π.Μ. 7ηΜοῖρα Τραυματιοφορέων τ. τ 904. —Κορίτσια καὶ νέοι ἄλτ. Σκύψτε νὰ σᾶς πῶ ἕνα μυστικὸ κουφὰ στ' αὐτί, ἀλληλογραφῶ μὲ ἔανθὰ κορίτσια καὶ μὲ κόκκινους νέους. Σκοπὸς γνωριμία ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Ἀθάνατην Λεβεντιὰ» 45 Συν)τος 3ης Πολ)χίας τ. τ. 903. —«Σ' ἐκείνην ποῦ μὲ ξεύρει, συνοικίαν ἁγίου Κωνσταντίνου Λάρισσαν. Μοῦ γράφεις ὅτι δὲν λαμβάνεις τὰ γράμματά μου· ἐγὼ σᾶς ἔστειλα πάρα πολλὰ καθὼς καὶ φωτογραφίαν μου. Τὸ αἴτιον τῆς μὴ λήψεως ἀγνοῶ. Πρώην Γιαννάκης Ἠλιάδης 23ον Συν)μα Πεζ. 1η πολ[χία τ. τ. 904. Νεαρώτατος δεκανεὺς ἐν τῷ μετώπῳ αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ μορφωμένων δίδων, Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Σμύρνης, Κορδελιοῦ, Ἀνδρ]πόλεως, 40 ἐκκλησιῶν, Ἰωαννίνων, Καβάλλας, σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε «Ἀτρόμητον Δεκανέα» 11ος Λόχος 41ον Συν)μα τ. τ. 925. —Νεαρὸς πολεμιστὴς ἄγων τὸν 6ον Δίβριον ε

Ο ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ", ΣΠΕΝΣΕΚΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΔΙΚΟΣ

Περδίκου μ' π'λίμ', μὶ τοὺ καλὸ οὺ κινώργιους χρόνους, οὐρὴ μαντζουράνα μ', κι' ὅ,τ' πουθεῖς μὲς τ'ν πουδιὰ σ' νὰ στοὺ φέρ' οὺ Ἄη Βασί'ς, ἰξὸν ἀποὺ τοὺ σύρτ', ἰγνουεῖτι κὶ γάρ, γιατὶ αὐτίνουν ἔχου σκοπὸ νὰ στοὺν κάνου ἰγὼ μπουναμᾶ τ' χρόν' τέτοια μέρα π' θὰν εἶμι κὶ γὼ στοὺ χουργιό. Κάνι ψύχα ἀϊπουμουνὴ μονάχα, κὶ θὰν τοὺ τραγ'δήσ'μι ἀντάμα τοῦ τραγ'δάκι τ', ποὺεινι τ'ς μουδὸς τώρα, γιατὶ μαθὲς πρῶτα εἶχαμι τοὺν Πάπα, τώρα ἔχ'μι τοὺ σύρτ'. Μιθαύργιου θὰν ἔχ'μιτοὺ γ'δόχιρου κι' ἔχει οἱ Θεὸς γιὰ τὰ πάρα πέρα.

Τώρα θέλ'ς κὶ τοὺ μπουναμᾶ σ', ἂϊ κατεργάρα; Τί νὰ σ' ποῦ, οὐρὴ Περδικοῦλα μ', κιφαλόπουνους μ' ἔπιακι γκιζιρῶντας τ' μαγαζὰ γιὰ νὰ σ' διαλέξου ἕναν π' νὰ σ'ταιργιάζ'.

Μπαίνου σ' ἕνα ἰμπουρ'ό. χαλιεύου ἕνα τσιμπέρ' κίτιρ'νου κὶ κλαδουτό.

—Δὲν π'λᾶμι τσιμπέργια ἰδῶ! μ' λιέν

—Ἄμ τὶ π'λεῖτι κάνε; Πιτρόλαδου;

—Ἂν θέλιτι κανιὰ σάρπα...

—Νὰ σαρπάξου μὶ τοὺ κοντόξ'λου κὶ νὰ σ' δείξου ἰγὼ π' θὰ βάλου τέτοιῖς μπουμπὲς στοὺ κιφάλ' τ'ς Περδίκους μ'.

Πάου σ' ἄλλου νὰ σ' ψουνίσου ἕνα σιγκοῦν'.

—Ἂν θέλιτι κανιὰ κουμπινιζόν, μ' λιέει μίνια γκαρσόνα.

—Δὲν εἶνι ζῶν, γ'ναίκα εἶνι σὰν κὶ σένα, οὐρὴ ζιβζέκα!

—Δὲ μὲ καταλάβατε..κουμπινιζὸν σᾶς λιέου.

—Τὶ θὰ εἰπῇ αὐτήνου;

—Νά, παντελουγάκι κὶ φανέλλα μαζί...

—Φτοῦ... φτοῦ... φτοῦ...! δὲν ἀντρέπισι νὰ λιὲς τέτοια ἄχρεια λόγια ποὺεισι κὶ κουρίτσ' πρᾶμμα!

—Γιατί, κύριγι, οὔλιες ἡ γ'ναῖκες ἀπ'αὐτὰ φουρᾶνι τώρα...

—Μ' δὲν τοὺ παραπ'στέβου νὰν τὰ φουρᾶνι, γιατὶ δὲ θὰν τ'ς βόλειε στὴ δ'λειά!

Πάου παρακατούλια νὰ σ'ψουνίσου κανιὰ φανέλλα τριπουλτσώτ'κη νὰ πουρέῃψ κάνα δυὸ χρουνάκια μὶ δ'αὐτ', οὔδι τέτοια εἶχανι.

—Ἂν θέλιτι κανένα γκασκουρσὲ.

—Νὰ σὶ βράσου κὶ σένα κὶ δαῦτου.

Μπαίνου σ' ἕνα μπαρμπέρ' κου νὰ σ' πάρου τοὺ ἰλάϊστουν λίγου λιεβάντα, δὲν ἤξεραν τὶ θὰ εἰπῇ λιεβάντα, σάμπους νὰ μοὺρθαν ἀπ' τοὺ Ταμ-Τούμ!

—Παρφοὺμ ἔχ' μι, μῶλιεγαν.

—Πῶς τοὺειπες, οὐρέ;

—Νά, μυρουδιὲς τ'ς μόδας.

—Ἀποὺ τέτοιες θέλου κὶ γώ.

—Διαλέξτι ὅποια θέλετι.

—Κὶ τὶ παρφούμια ἔχιτι;

—Ἔχουμι οὐριγκάν, ζασμέν, κεκλφλὲρ ποὺ παρφουμάρει οὐραία...

—Οὔϊ! οὔϊ!... πρέπ' νὰ φουμάρ' κιόλας;

—Ὄχι, δηλαδὴ μυρίζει οὐραῖα θέλου νὰ ποῦ.

—Κὶ πόσου ἔχ' αὐτίνου τὰ κουντουστούμπ'κου μπουκαλάκι; ρουτάου.

—Πινῆντα δραχμές.

—Κρῖνι καλά, οὐρὲ τζαναμπέτ'! Κουραϊδέβ'ς μιτ' ἰμένα μαθές;

—Ὄχι, κύριγι, τόσου ἔχει.

—Πίσου μ' σ' ἔχου διάτανι! Ἀμ' ἰγὼ ἔδ'να νιάμ' συ δραχμοῦλα στοὺ μπάρμπα Κίτσου, τοὺν κουρέα τ' χωργιοῦ μας, κὶ μ' γιόμ'ζι μίνια μ'σουκαδιάρ'κη μπουκάλα λιεβάντα π' μουσκουβόλαϊ οὔλου λιεμὸν' κὶ ματζουράνα. Κὶ σὺ μ' χαλιέβ'ς πινῆντα δραχμὲς γιὰ πέντι δράμια μυρουδ'κό. Δὲν εἶμαστι καλά, λιέου!

Φεύγου κι' ἀποὺ κεῖ, κὶ δὲν εἶχα ποὺ νὰ πάου ὕστιρα. Ἀπ' τοὺν Ἄννα στοὺν Καγιάφα.

Τέλους νὰ μὴ στὰ πουλυλουγάου, δὲ βρῆκα τίπουτις ἄλλου νὰ σ' πάρου ἰξὸν ἀπὸν ἕνα σαποῦν' ἰβρουπαϊκό, γιὰ νὰ πλιένεσαι κανιὰ στάλα. Εἶνι φίνου κι' οὔλιες οἱ ἐφοπλίστρες μ' αὐτίνου πλιένουντι. Τοῦ δοκίμασα κὶ γώ, κὶ ἀκόμα μουσκουβολᾶν τὰ χέρια μ', ἂν κὶ ἔχου τρεῖς μέρις νὰν τὰ πλύνου ἀπ' τὰ τότες, γιὰ νὰ μὴν τ'ς φύβγ' ἡ μυρουδιά. Στῶστ'λα μὶ τοὺ ταχυδρουμείγιου, κὶ π'στέβου νὰ πουρέῃψ πουλλοὺς μήνους μὶ δαύτου, γιατὶ σὶ ξέρου πῶς δὲν παράχ'ς ντραβέρια μὶ τοῦ νιρό.

Ἂϊ γειά σ' τώρα κι' ἀποὺ χρόν' καλλίτιρα.

Ταῦτα κὶ μένου γειά σ' κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Φίλτατός τις
ἐξ τῶν ἀναγνωσθῶν
παρὼν
πρὸ ἡμερῶν
ἓν τέθριππον λιχεῖον
τὸ ὁποῖον
κόψας εἰς τὰ δῦον
μοὶ ἀπέπεμφεν
ὡς ἐμβουναμέαν
διὰ τὴν πρωτοχρέαν
τὸ ἡμισὸν
περὶ διὰ γούριον
καὶ ἔνωσιν
τῶν ἐμαπτῶν τυχῶν,
μή τι καὶ μᾶς πέσῃ
ὁ πρῶτος τῶν λαγχνῶν
τὸ ὁποῖον
ὀγδοηκοντάκις χιλιάδαι ἀργυρίων.
Ἄχ καὶ νὰ μᾶς κατέπιπτεν, ἀδελφοί,
ἤθελα γίγνει πάμφλουτος αὐθοστιγμεί,
τὸ ὁποῖον
θὰ ἐρριπτόμην ἄχρις ἀποπληξίας εἰς τὸ φαγίον
καὶ θὰ ἐκαίετοτὸ πελεκούδιον ἐκ τῶν γλενδίων.
Οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ θὰ ἐρουχιζόμην ἀπηνῶς,
θὰ ἔκειρον τὴν γενειάν μου ἐρατεινῶς.
καὶ περιποιώμενος μοδερνικῶς τὸν ἑαπτόν μου
θὰ ἔπιπθον αἴγυναὶ ὥσπερ κοτόπουλα ἐνώ-
τὸ ὁποῖον, [πιόν μου,
ἀδελφάκια, μεγαλεῖον!

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Ὑστερογραπτέον.—Ἐπχαριστῶ ἀπειριάκις τοὺς καὶ τὰς ἀναγνωσθέας, αἵπερ πολλάκις μοὶ γράπτουσιν εὐχάδας καὶ καρποσθάλια τὰ ὁποῖα ὁρῶν χάμνω τὰ ἐμαπτοῦ πασχάλια, τὸ ὁποῖον μερσίον
ἀλλὰ τί νὰ τὰς ποιήσω τὰς γυνὰς εἰς τὸχαλτίον!

ΜΕΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στὸ Ρωμαῖο

Ὅλα καλὰ κι' ὅλα σωστά,
ὅσα μᾶς λὲς, Ρωμαῖο,
καὶ μὲς στὴ «Σφαῖρα» τέλεια
δείχνετ' ἡ σιλουέττα σου,
μὰ γιὰ νὰ γίνῃς πιὸ σωστὸς
—τὸ χρόνο αὐτὸν τὸ νέο—
πρέπει καὶ σὺ νὰ ἐμφανισθῇς
μὲ τὴν... Ἰουλιέττα σου.

Στὸ Μ. Στήριο

Πολλοὶ λένε πὼς σὲ ξέρουν
μὰ κανεὶς δὲ σὲ γνωρίζει,
κι' ὅταν σὲ διαβάζει ὁ κόσμος
κατὰ φρένας... μεριμηρίζει.

Καί σὲ λέει πὼς εἶσαι ἁλήτης,
ἤγουν...ἁλιτήριος,
γιατί κρύβεσαι μὲ τέχνη
πάντα σὰ... Μυστήριος.

Στὸν Π. Ναλέον

Οὔτε Μπολσεβῖκος νᾶσουν
δὲ θὰ εἶχες τόση π ε ῖ ν α
ἀφοῦ τρῶνε καὶ χορταίνουν
τόσοι...Ρῶσσοι στὴν Ἀθήνα.

Μ' ἀφοῦ ἡ πέννα, φουκαρᾶ μου
δὲ σοῦ δίνει πιὰ νὰ φᾶς,
ἂς τηνε νὰ πάῃ στὸ βρόντο
κι' ἄϊντε νὰ γινῇς...παπᾶς.

Μῆτσος Ἀστέρης

Οἱ μικροὶ μωουναμάδες μου:

Στὸν Πὺμ ζωὴν ἀνθόσπαρτον καὶ «ἀθηναϊκήν».

Στὸν Ἀττὶκ ἕνα μαντῶ γιὰ τὴ Μαντῶ του.

Στὸν Μ. Στήριο μιὰ μυστήρια.

Στὸν Ἕσπερο μιὰ γκαρσονιέρα.

Στὴν Πυθία ἕνα δίφραγκο γιὰ ν' ἀναλύσῃ τὸ χαρακτῆρα της.

Στὸν Μητρούση καλὰ ξεμπερδέματα μὲ τὴν Περδίκω του.

Στὸν Ἀγκαθάγγελο ἕνα ἐμβάλωμα γιὰ τὸ μανίκι του.

Στὸν Βλάμη ἕνα ζουνάρι γιὰ νὰ τὸ κρεμάῃ γιὰ καυγᾶ.

Στὴ Γαρεφοῦλα μιὰ γραμματική.

Καὶ στὸν ἑαυτό μου, ὅπως πάντα, καλὴ ὄρεξι.

Π. ΝΑΛΕΟΣ

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΣΩΤΟΣ ΚΑΙ ΒΕΡΕΣΕ

Τῶκαμε πάλε τὸ θᾶμμα του ὁ Ἄη-Βασίλης, ρὲ Μανιὼ μπαμπέσσα κι' ἀξιοθαύμαστη. Τὴ Βαγγελίστρα μου! τάμμα τῶχω, ὁ γρουσούζης, νὰ μὴν ξημερωθῶ κι' ἐγὼ μία πρωτοχρονιὰ μ' ἕνα δεκαράκι στὴν τσέπη!...

Παραμονή, βλέπεις, τὸ πρᾶμμα, τὸ καλεῖ ἡ περίστασι. Ὅπου καὶ νὰ πᾷς σὲ τζογέττο θὰ πέσῃς, καὶ θέλεις καὶ δὲ θέλεις θὰ παίξῃς—ξηγιέμαι σωταλαπρίμα;

Τὸ λοιπὸν ποὺ λές, ρὲ γαρμπόζα μου, μπλέχτηκα χτὲ βράδυ σὲ γερὸ τζόγο, πασσέτα, γιὰ νὰ ξέρῃς. Αὐτὸ τὸ παιγνίδι εἶνε ἡ ἀδυναμία μου, γιατὶ εἶνε γλήγορο, κι' ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνῃς τὸ κάνῃς ἄνευ χρονοτριβές. Τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει, ὅπως τὸ λεει κι' Ἱερὴ Σύναψι—νομίζω; Ἢ θὰ σηκώσῃς ὅλο τὸ μπάγκο σὲ μιὰ ὥρα ἂν βάλῃ ὁ διάολος τὸ ποδαράκι του, ἢ ἄν χάσῃς, ξεμπερδεύεις μάνι μάνι καὶ πᾶς καὶ κοιμᾶσαι μὲ τὸ στομάχι ἐλαφρὸ καὶ τσέπη ἄδεια, χάρι τῆς ὑγείας σου—ψέμματα;

Ἔτσι κι' ἐγὼ ἐχτὲ τάχασα ἄψε σβῦσε κι' ἡσύχασα ἀπ' αὐτόνα τὸ μπελᾶ-κακοῦργα ντάμα μ' ἔκαψες!

Εἶχα δυὸ κατοστάρικα καὶ πῆγα νὰν τὰ σάξω δέκα, ψοφάω γιὰ στρογγυλοὺς ἀρθιμούς! Στὴν ἀρχὴ ξεστραβώθηκε ἡ τύχη καὶ κέρδιζα τρία χαρτιὰ μὲ δυὸ μηδενικὰ τὸ ἕκαστο.

—Σωπᾶτε καὶ βγῆκε ὁ μπουναμᾶς τῆς Μανιῶς εἶπα. Κι' εἶχα σκοπὸ, ρὲ βάσανο, νὰ σοῦ πάρω ἕνα φωνόγραφο, νὰ σοῦ πωιανίζῃ μερακλαντὰν τοὺς ἀμανέδες καὶ νὰ θυμᾶσαι μένα, γοργόνα μου. Τρία χαρτιὰ ὅμως δὲ φτάνανε οὔτε γιὰ τὸ ἀθόρυβο ποὺ θὰ παγαίναμε ἀπ' τὴν ὁδὸς Συγγροῦ μέσῳ γυαλένιο δρόμο στὸ Φαληρέα νὰ σὲ διασκεδάσω ντερμπεντέρικά.

Κι' ἐξ ἄλλου τί ψυχὴ ἔχουνε στὴ σημερινὴ περίσταση τρία κατοστάρικα; Οὔτε γιὰ ταμπᾶκο δὲ φτάνουνε—ἀλήθεια;

Καὶ γιὰ νὰ πῇς πὼς κέρδιξες σήμερις πρέπει νὰ βαρήσῃς μπάζα γενναία, ἀπὸ χιλιόθεν καὶ ἄνω γιὰ νᾶσαι ἐν τάξει. Εἰδεμὴ μὲ τὸ ψιλοκοκό δουλειὰ δὲ γίνεται.

Γιὰ δαῦτο βάρησα κι' ἐγὼ μέσα στὰ ὅλα.

—Τριάντα τάλλαρα στὴ ντάμα! λέω τοῦ γκρουπιέρη.

—Μὴν τὸ θυμώνεις τὸ παιγνίδι...

—Μὲ τὸ μπαρντόν, κύριος, κουμάντο στὰ λεφτά μου δὲ θὰ μοο κάνῃς ἐσύ! Κλεμμένα δὲν τάχω δικά μου εἶνε, ὅπως μ' ἀρέζει θὰν τὰ παίξω.

—Καλὰ ντὲ μὴ τσαγκώνῃς, ἀδρεφάκι! μοῦ κάνει ὁ κόφτης.

—Τσαγκώνω γιὰ νὰ ξέρῃς, ἅμα μοῦ κάνουτε τοιοῦτες κουβέντες. Κεδεμὼν θὰν τονε βάλω στὰ λιανά μου! Πᾶνε, εἶπα;

—Πήγανε.

—Γύρισ' τὰ χαρτιὰ σου.

Γυρίζει τὰ χαρτιὰ κι' ἡ ντάμα φάτσα ἡ ἀσταύρωτη; Τσιμπήθηκα πλούσια, μιὰ καὶ μ'εἶχε πιάσει ἡ μέγγενη ὅμως δὲ μποροῦσα νὰ πιστοχωρήσω. Φωτιὰ στὴ φωτιὰ τὸ λοιπόν.

—Κι' ἄλλα τριάντα τάλλαρα πάνω κι' ὅπου τὰ κάνει στὴν ἄλλη ντάμα! φωνάζω.

—Τέρτσο τίρο ντάμα.

Κατεβάζει τὸ χέρι του δὲ μποροῦσε. Πᾶμε γιὰ τὴν τρίτη, στὸν πρῶτο λῦκο, ἡ ἀλειτούργητη! Ἔ, ρὲ καγιάσσα ντάμα, τὸν πατέρα τοῦ σκότωσα καὶ μὲ μάχεσαι ἔτσι ἀνήλεα!

Μοῦ μένανε ἄλλα εἴκοσι τάλλαρα. Εἶπα νὰν τὰ βάλω πόστα στ' ἀγόρι ἀφοῦ δὲ μὲ θέλει τὸ κορίτσι. Δὲ βαρυέσαι! Συνωμοσία εἶχε κάνει οὔλη ἡ τράπουλα ἀπεναντίας μου. Στὸ πρῶτο χέρι μοῦκανε κάτι τσαλιμάκια ὁ βαλές, στὸ τέλος ἦρθε κι' αὐτὸς τέρτσος καὶ μ'ἔφερε καὶ μένα σῶτο καὶ βερεσέ, μέχρι τελευταῖο ὄβολο.

Τί νὰ κάνῃς, θὰν τὸ ὑποφέρουμε κι' αὐτό! Ἕνα μονάχα στεναρχωργιέμαι, ρὲ εἴδωλο, ποὺ οὔτε καὶ φέτος ἀξιώθηκα νὰ σοῦ κάνω τὸ μπουναμᾶ ποὺ ἤθελα. Δό μου ἀναβολὴ ὡς τοῦ χρόνου καὶ θὰν τὸν ἔχῃς μὲ τὴν πρώτη, ἂν δὲ μὲ κατατρέξῃ πάλε ἡ μοβόρα ἡ ντάμα—τὸ καντηλάκι της!

Ὁ Βλάμης